

КАТОЛИЧЕСКИ ВЕСТНИК

ИСТИНА - VERITAS

Издание
на Католическата
епископска
конференция в България

Ego sum via, et veritas, et vita? Jo 14,6

Брой 3-4 (1472-1473)

София, март-април 2013 г.

Цена 0.50 лв.

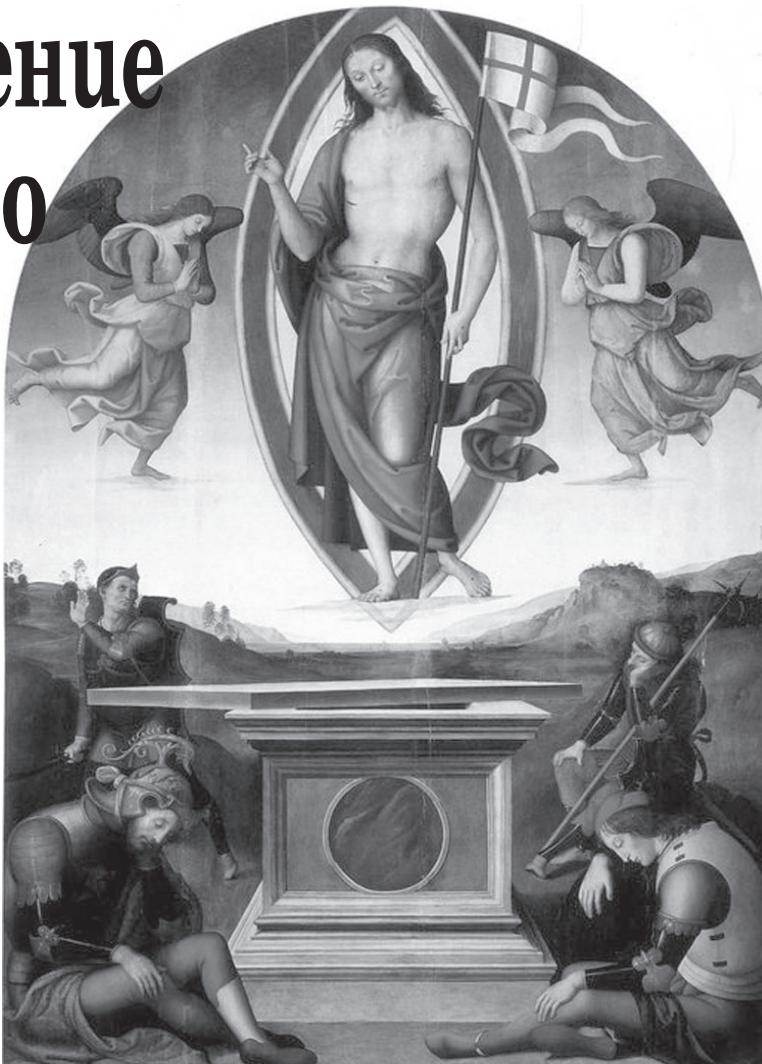
Възкресение Христово

Епископ Георги ЙОВЧЕВ

На човека не е позволено да презира живота в тялото си; той е задължен да счита за достойно и свято нещо собственото си тяло, защото е създадено от Бог и определено да възкръсне в последния ден (Gaudium et Spes 14).

Ние не сме създадени за страдания и за смърт, а Бог Отец ни сътвори за живот и блажено щастие. Въплътеното Слово, за да ни спаси, дойде на този свят, известявайки Добрата вест, гарантирана от Духа, че Господ Иисус беше повесен на Кръста, та в Него да бъде разпънато злото. Той възкръсна от мъртвите за наше оправдание и последователите на Христос са задължени чрез Него да победят греха, страданието и болестиите. За нас също има в живота ни един Велики петък, състоящ се от много лишения и

На стр. 7

„Възкресение“ - художник Пиетро Перуджино, 1499 г.

До духовенството и верните на Католическата църква в България

Извлечение на папа Бенедикт XVI пред консисторията на 11 февруари 2013 г.

По време на редовната публична консистория за канонизирането на някои блажени, състояла се в 11 ч. на 11 февруари 2013 г. в залата за консистории на Апостолическата палата във Ватикан, по време на молитвата на шестия час Светият отец папа Бенедикт XVI направи пред присъстващите кардинали следното изявление:

„Скъпи братя,

Свиках ви на консистория не само за трите канонизации, но и за да ви съобщя едно решение от изключително значение за живота на Църквата.

След като многократно изпитах съвестта си пред Бог, стигнах до убеждението, че силите ми заради напредната възраст вече не са достатъчни да упражнявам правилно Свети-Петровото служение.

Наясно съм, че това служение - поради своята дълбока духовна същност - трябва да бъде изпълнявано не само чрез дела и слово, но също и чрез страдание и молитва. И все пак в днешния свят, подвластен на множеството

бързи промени и разтърсван от въпроси с голяма важност за живота на вярата, за ръководенето на лодката на свети Петър и за известяването на Евангелието са нужни едновременно сила на тялото и сила на духа, сили,

На стр. 6

В БАН беше подписана декларация за толерантността между вероизповеданията и етносите в Република България

На 4 февруари т. г. Българската академия на науките беше домакин на официална среща, посветена на въпросите на толерантността в българското общество. Участници в нея бяха представители на традиционните вероизповедания в страната. Срещата завърши с подписване на Декларация за толерантността между вероизповеданията и етносите в Република България.

Подписи под нея поставиха

председателят на БАН акад. Стефан Воденичаров и д-р Румен Криорян, председател на Националния съвет на религиозните общности в България.

Декларацията беше единодушно одобрена от участниците в срещата. Своите позиции по темата за толерантността в българското общество изложиха Негово преосвещенство Тивериополският епископ Тихон, председател на катедралния храм „Свети

На стр. 11

До Негово светейшество папа Франциск

Ваше Светейшество,

Имам честта да предам израза на радост на българските католици, духовенство, монаси и монахини и на нас, католическите епископи в България, за избора на достопочтените кардинали, посочвайки Ваше светейшество като наследник на светеца апостол Петър и като епископ на Рим.

Ние сме пълни с доверие в Господ за грижите му за Вселенската църква и като членове на същото това тяло искаме да засвидетелстваме нашето пълно общение и постоянство в молитвите за Вашето ново служение, Свети Отче, прибавяйки нашата синовна близост.

Изпълнени с духовна радост, просим с вяра Вашата апостолическа благословия - за католиците в България и за нашето любимо отечество.

+ Христо Пройков,
Апостолически екзарх,
председател на Епископската конференция на Католическата църква в България

14 март 2013 г.

Папа Франциск е 266-ият Свети-Петров приемник и глава на Римокатолическата църква. Изборът на това име, прецедент в историята на Църквата, е на аржентинския кардинал Хорхе Марио Берголио. Той е първият латиноамериканец и първият йезуит, който се изкачва на Свети-Петровия престол. Избран бе на петото гласуване във втория ден на XXV конclave, на 13 март 2013 г.

Новият папа излезе да поздрави събралиите се вярващи и поклонници от централната ложа на базиликата „Свети Петър“. „Сега нека започнем поклонничеството на братството: епископ и народ“, бе първото пожелание на новия папа. Поклонничество на Църквата на Рим, „която

На стр. 10

Званията - знак на надежда, основаваща се на Вярата

Послание на папа Бенедикт XVI по повод на 50-ия световен ден на молитвата за звания (21 април 2013 г.)

Скъпи братя и сестри,

На този 50-и световен ден на молитва за звания, който се отбележава на 21 април 2013 г., бих искал да ви отправя покана за размисъл по темата „Званията, знак на надежда, основаваща се на вярата“, която се вписва в контекста на Година-

та на вярата и на 50-ата годишнина от вселенския II ватикански събор. Божият раб Павел VI по време на събора установи този ден на призив, единодушно отправен към Бог Отец, за да изпраща Той работници на Църквата Си (срв. Мат. 9, 38). „Проблемът с дос-
татъчния брой свещеници - из-
тька тогава Светият отец -
засяга отлизо всички вярващи
не само защото религиозното
бъдеще на християнското
общество зависи от това,
но и защото този проблем е
точен и безспорен знак за

На стр. 9

Ваше Светейшество,

Епископите, духовенството и верните на Католическата църква в България искрено възрадвани Ви приветстваме с днешния благодатен за всички нас избор, който следихме с молитва и който Ви постави Първойерарх на Българската православна църква.

От сърце желаем на Ваше Светейшество мирно и дълголетно светителстване за слава Божия и за доброто на Христовата църква.

На многая, благая лета, Светейши Владико!

+Христо Пройков,

Апостолически екзарх, председател на Епископската конференция на Католическата църква в България
София, 24 февруари 2013 г.

Негово светейшество патриарх Неофит

Светското име на Негово светейшество Неофит е Симеон Николов Димитров. Роден е на 15.X.1945 г. в София. След завършване на основното си образование през 1959 г. е приет за ученик в Софийската духовна семинария при гара Черепище, която завършва през 1965 г.

От септември 1967 г. е студент в Духовната академия „Св. Климент Охридски“ в София, която завършва през 1971 г. От 1971 г. до 1973 г. е на богословска специализация в катедрата „Църковно пение“ при Московската духовна академия. От 1.IX.1973 г. е назначен за преподавател по източно-църковно пение и диригент на студентския хор при Духовната академия „Св. Климент Охридски“.

На 3.VIII.1975 г. в Троянската света обител е подстриган в монашество с името Неофит от патриарх Максим, под духовното старчество на тогавашния игумен архимандрит Геласий (б. а. - Нюйорски митрополит). На 15.VIII с. г. патриарх Максим го ръкополага в йеродяконски чин, а на 25.III.1976 г. в столичния катедрален храм „Св. Неделя“ - и за йеромонах.

От септември 1975 г. той е диригент на Софийския свещенически хор, а от юли 1977 г. е и старши преподавател по източно-църковно пение и богослужебна практика в Духовната академия в София, каквато остава до края на 1980 г.

На 21.XI.1977 г. в столичния катедрален храм „Св. Неделя“ е възведен в архимандритско достойнство и от 1981 г. до 1985 г. е протосингел на Софийската митрополия. Като такъв на 8.XII.1985 г. в патриаршеската катедрала „Св. Александър

„Невски“ е хиротонисан в епископски сан с титлата Левкийски и е назначен за вториvikarий на Софийския митрополит.

От 1.XII.1989 г. епископ Неофит е ректор на Духовната академия „Св. Климент Охридски“, а на 26. VII. 1991 г. е избран и за пръв декан на възстановения Богословски факултет при Софийския университет „Св. Климент Охридски“. Този пост той заема до януари 1992 г.

От януари 1992 г. е назначен за главен секретар на Светия синод и председател на църковното настоятелство при ПКСХП „Св. Александър Невски“.

През 1994 г. е избран и канонически утвърден за Доростолски и Червенски митрополит. От 2001 г. по решение на V църковно-народен събор Доростоло-Червенската епархия е разделена на Русенска и Доростолска епархия, а той се титулува Русенски митрополит и наместник на възстановения Доростолски митрополитски престол.

Избран е за български патриарх и Софийски митрополит на 24 февруари 2013 г. на Патриаршески избирателен църковен събор в София.

Януари

2 януари 1873 г. - 140 години от рожденията на Малката Тереза на Младенеца Исус

Февруари

11 февруари 1858 г. - 155 години от явяването в Лурд на Света Богородица Безскверно зачата

19 февруари 1873 г. - 140 години от обесването на най-великия за всички времена българин Васил Левски

Март

7 март 1953 г. - 60 години от публикуване на постановление №121 на Министерския съвет относно „Конфискуване недвижими и движими имоти, принадлежащи на Католическата черква в НРБ“. Председател на Министерския съвет: /п./ В. Червенков

Април

11 април 1963 г. - 50 години от оповестяване на енциклика Pacem in terris на бляжения папа Йоан XXIII

Юни

3 юни 1963 г. - 50 години от блажената кончина на папа Йоан XXIII Миротворец

21 юни 1963 г. - 50 години от избора на кардинал Джовани-Батиста Монтини за

Бенедикт XVI ще бъде почетен папа

Предпоследният ден на папа Бенедикт XVI премина както всеки вторник - без аудиенции и официални слова, посветен на молитва и в подготовката за следващите важни дни в края на неговия понтификат. Това заяви на брифинг ватиканският говорител отец Federico Lombardi, който информира за някои детайли, свързани с последните дни на понтификата и овакантията папски престол. Във Ватикан продължават да пристигат „многобройни писма от цял свят, изразяващи благодарност и признание, включително и от държавни ръководители“, каза ватиканският говорител.

Последното събогом на папа Ратцингер ще бъде на генералната аудиенция на 27 февруари (предаването е изльчено преди тази дата - б.р.), която ще бъде представана пряко от Ватиканския телевизионен център. Вече са раздадени 50 хиляди билета, а в края Светият отец ще обиколи площад „Свети Петър“ с папамобила, за да поздрави вярващи и поклонници, каза отец Lombardi. По време на аудиенцията няма да се състои обичайното „целуване на ръка“, а след нея папата ще бъде поздравен от президентите на Словакия и Бавария, от принца на Андора и представители на Сан Марино.

На 28 февруари сутринта той ще приеме поздравления от кардиналите в Сикстинската капела, а в 17.00 ч. ще се отправи с хеликоптер към апостолическата резиденция в Кастел Гандолфо. От 20.00 ч. на същия ден Свети-Петровият престол остава вакантен до свикването на конclave и избирането на нов папа.

ИМЕТО

Йозеф Ратцингер ще запази папското си име и след оттеглянето от Свети-Петровото служение. Ще продължи да се нарича Бенедикт XVI, а към него ще се обръщат с „Ваше Светейшество“. „След консултации с кардинала камерлинг, Държавния секретариат и кардиналската колегия - посочи отец Lombardi - решението как ще бъде наричан след края на понтификата, как ще се облича и каква титла ще има бъзето основно от самия Бенедикт XVI.“ Отец Lombardi от-

беляза, че Бенедикт XVI ще носи титлата „почетен папа“ и „почетен Римски папа“, докато титлата „почетен епископ на Рим“ е била отхърлена, защото може да „породи объркване“. „Въпросът бе обсъден от видни експерти - уточни ватиканският говорител, - но крайното решение бе взето от папата.“

ДРЕХАТА И ПАПСКИЯТ ПРЪСТЕН

Папата ще продължи да носи бляата си дреха, но без късата пелерина. Няма да носи червените обувки, които са символ на мъченничеството за Църквата. Що се отнася до папския пръстен с печата, той ще бъде унищожен след края на неговия понтификат от кардинала камерлинг и декана на кардиналската колегия, както предвижда Конституцията Universi Dominici gregis. Йозеф Ратцингер Бенедикт XVI ще продължи да носи пръстен, който няма да е папски.

ШВЕЙЦАРСКАТА ГВАРДИЯ

От 20.00 ч. на 28 февруари швейцарските гвардейци, грижещи се за охраната на папата, ще напуснат резиденцията в Кастел Гандолфо. От този момент охраната на Кастел Гандолфо е поверена на Ватиканската жандармерия. „След сбогуването на папа Бенедикт XVI - поясни отец Lombardi - Ватиканът ще бъде управляван от кардиналската колегия и швейцарската гвардия ще бъде под тяхно ръководство. Когато на 28 февруари в 20 ч. швейцарската гвардия остави своя пост в Кастел Гандолфо, това ще бъде публичен знак за края на понтификата.“

ОВАКАНТЕНТИЯТ СВЕТИ-ПЕТРОВ ПРЕСТОЛ

На 1 март деканът на кардиналската колегия ще изпрати повиквателно писмо до кардиналите, а вероятно работата ще започне от 4 март, посочи отец Lombardi. Тогава се очаква и повече информация за броя на кардиналите, присъстващи в Рим. Работните срещи ще се провеждат в новата синодална аула. В периода преди конclave кардиналите ще пребивават на обичайните си места в Рим, а след това ще се преместят в пансиона „Санта Марта“ във Ватикан.

тификацията на Майка Тереза от Калкута, основателка на Сестрите на Милосърдието

343 г. - 1670 години от провеждането на Сердикийския църковен събор (днешна София), на който е призната върховната юрисдикция на Римския епископ по най-важните дела на Църквата

1483 г. - 530 години от рождението на Франческо де Витория - доминиканец, съставител на съвременното международно право и предтеча на Обществото на народите и на ООН; починал през 1546 г.

1633 г. - 380 години от основаването на конгрегацията на Сестрите на Милосърдието от свети Викентий от Паула и света Луиза де Мариак с основна мисия в помощ на изоставени новородени, психично болни, възрастни мъже и жени, изоставени възрастни и самотни болни. Когато по време на Френската революция от 1789 г. всички монашески ордени и конгрегации са прогонени от страната, Сестрите на Милосърдието са „пощадени“; фактът не се нуждае от коментар.

Иван ТЕОФИЛОВ

ИСТИНА
VERITAS

2

Брой 3-4 (1472-1473)
март-април 2013 г.

„Каритас“ -

милосърдна любов
и посвещаване
на близния

На 1 юли 1993 г. с решение на Епископската конференция на Католическата църква в България е създадена „Каритас“ - България. 20 години по-късно като благотворителна организация на Католическата църква „Каритас“ продължава да следва своята мисия за изграждане на по-справедливо и хуманно общество, в което всички хора, най-вече крайно бедните и потиснатите, да намират надежда и сили, да се почувстват като пълноценна част от света.

В своята всекидневна работа сътрудниците на „Каритас“ в България са водени преди всичко от необходимостта да бъдат в помощ на хората в нужда и вече 20 години чрез своята милосърдна дейност подкрепят бедните и уязвими хора в обществото - възрастни и болни, деца и младежи с увреждания, зависими от психоактивни вещества, самотни майки, бездомни, бежанци и мигранти, пострадали от природни бедствия. Освен социални, здравни и образователни услуги и грижи сътрудниците от мрежата на „Каритас“ предоставят Христовата любов, от която страдащите най-много се нуждаят. Понеже те са изолирани в своята болка, много често оставени сами на себе си, без топлина и човешко разбиране, които да им бъдат опора в тежкото изпитание.

В посланието си за Великия пост папа Бенедикт XVI казва: „Християнският живот се състои в постоянно изкачване на планината, за да се срещнем с Бог, а след това - в сплизането от нея, за да бъдат донесени плодовете на любовта и силата, извлечени от Него, в служението на нашите братя и сестри с Божия любов... Вярата като дар и отговор ни помага да опознаем истината за Христос като Любов, въплътена и разпната, като пълно смирение пред

На стр. 13

ИСТИНА - VERITAS

продължител
на в. „Истина“ (1924 - 1949 г.)

Католическа църква
в България
1606 София,
ул. „Дюлин планина“ № 7
Директор
свещеник Благовест
Вангелов
Тел. (02)4177739
E-mail: istina-v@techno-link.com
Pegakmop Марко Георгиев
ISSN 0861-6450

САЩ. След президентските избори в страната медиите непрекъснато говорят за „възходящо католическо присъствие“ в ръководните органи на САЩ. Някои дори говорят за „католически“ Конгрес, тъй като всеки десети член на американския Конгрес е йезуитски възпитаник. Единадесет от стоте сенатори, 45 от 435-те представители в долната камара и 163 от 535-членния парламент са католици, както и вицепрезидентът Джо Байдън.

Индонезия. В един от най-големите градове на остров Ява (с над 600 хиляди жители) бе избран за кмет католическият юрист д-р Францискус Ксавериус Рудиатмо от Социалдемократичната партия. Индонезия е най-голямата в света исламска държава с 220 млн. жители. Католиците са над 7 млн. Католическата църква има голям авторитет още откакто Индонезия е била холандска колония. Тя поддържа елитни колежи и университети. всяка година стотици хиляди младежи приемат католическата вяра.

Франция. Медии съобщават за „леко нарастваща културна война“ между правителството и Католическата църква, откакто социалистът Франсоа Оланд стана президент на Франция. Всички католически организации остро критикуват и обвиняват правителството в „незнание и некомпетентност“ по повод изказването на министъра на социалната политика Сесил Дюфло, че Католическата църква не се грижела за бездомни, бедни, емигранти. На страната на Католическата църква застана и Кристин Бутен - депутат от християндемократическата партия, която заяви, че „няма друга организация във Франция, която да се грижи по-вече от Католическата църква за бездомни, бедни, болни и емигранти“, а нападките идват от това, че Католическата църква е против закона на правителството, узаконяващ брака между хомосексуалисти и осиновяването на деца от тях, което се отхвърля и от французи.

Словакия. Европейският съюз е разрешил на Словакия да емигрира монети от по две евро с образите на светите славянски братя Кирил и Методий ка-

то покровители на Европа по случай юбилейните тържества. Върху монетите ще се изобразят кръстът и светците с ореол, което доскоро бе оспорвано от ЕС.

Русия. Бившият руски министър на културата Александър Авдеев (66) е новият посланик на Русия в Светия престол. Авдеев беше посланик на Русия в България през 1992-1996 г.

Сърбия. Във връзка с тържествата за римския император свети Константин в Ниш е обновен, реставриран и осветен историческият католически храм „Въздвижение на светия Кръст“. Император Константин (272-337) е роден в сръбския град Ниш.

Египет. В страната е в сила закон - мюсюлманин, който приеме християнството, се осъждва на 15 години затвор.

Неотдавна международното дружество за правата на човека съобщи, че цяло семейство, приело християнската вяра, е било осъдено на 15 години затвор. Още по-фрапантен е случаите с Надя Мохамед Али, майка на седем пълнолетни деца; като католичка се омъжила за мюсюлманин преди 23 години и приемала ислама. През 1991 г. съпругът ѝ умира и тя решава заедно с децата си да си върне християнската вяра. Тя е заплашена, че ако приеме отново християнската вяра, ще бъде осъдена на 15 години затвор.

Южна Корея. За първи път в историята на страната е избрана жена за президент на Южна Корея. Това е 61-годишната Пак Гън Хе - дъщеря на бившия военен диктатор Пак Чжон Хи. Още като студентка в Католическия университет тя приема католическата вяра и днес е известна като ревностна християнка. От 42-милионното население на Южна Корея над 3.5 млн. са католици.

Германия. Националният институт за социални изследвания е анкетирал повече от 1600 германци по въпроса „Пример - образец в живота“. На първо място анкетираните са посочили Майка Тереза, на второ място - Нелсън Мандела, на трето - бивши германски канцлер Хелмут Шмидт.

Турция. Убиенецът на католическия епископ Луиджи Падовезе, 26-годишен Мурат Ал-

Ернст фон Фрейберг е новият директор на банката

Мексико - 1800 писма на деца, за да кажат благодаря на папата

1800 писма, за да кажат благодаря на Бенедикт XVI и да поискат да се моли за децата в света - това са изпратили участниците в първия регионален конгрес на Мисионерското детство (Coriam) в Ермосильо, Сонора (Мексико). „Нямаше къде да сложим всички тези писма, адресирани до папата, не бяха достатъчни кутиите, за да ги изпратим веднага на Бенедикт XVI в Рим преди 28 февруари“, заяви отец Алдо Израел Естреля Гарсия, секретар на Светото детство в Мексико (Iam). Според комюнике, изпратено от агенция Fides, в срещата, провела се от 15 до 17 февруари, са взели участие повече от 1800 деца и подрастващи от Iam от трите църковни провинции от Байя Калифорния, Чухуа-

хуа и Ермосильо, намиращи се в северната част на Мексико. В инициативата са взели участие архиепископът на Ермосильо монс. Хосе Улисес Мачас Салчедо и отец Гилермо Алберто Моралес Мартинес, национален директор на Папските мисионерски дела в Мексико.

Децата са направили и мисионерски поход от катедралата до спортната палата на града. По време на прехода децата са пеели и са се молели за мисионерите в света, искали са прекратяване на насилието в страната, молели са се в пълно мълчание пред кръстовете, сложени на мястото на пожара през 2009 г., предизвикал смъртта на 49 деца от една детска градина.

и Естремадура. „Нямаше къде да сложим всички тези писма, адресирани до папата, не бяха достатъчни кутиите, за да ги изпратим веднага на Бенедикт XVI в Рим преди 28 февруари“, заяви отец Алдо Израел Естреля Гарсия, секретар на Светото детство в Мексико (Iam). Според комюнике, изпратено от агенция Fides, в срещата, провела се от 15 до 17 февруари, са взели участие повече от 1800 деца и подрастващи от Iam от трите църковни провинции от Байя Калифорния, Чухуа-

и Естремадура. На 3 юни 2010 г. Мурат като личен шофьор на председателя на Епископската конференция на Католическата църква в Турция и апостолически викарий на Анкара е убил епископа, като досега не са установени истинските подбуди и причини.

Италия. Римският общински съвет е решил площадът пред римския викариат до Латеранска базилика да носи името „Папа Йоан-Павел II“ (1978-2005).

Ватикан. На събиране на италиански полицейски инспекторат, отговарящ за сигурността на ватиканската държава, папа Бенедикт XVI е благодарил за всеотдайната служба на италианските полици, които „със своята служба и рискове са гарантирали спокойствие и ред пред цялата 2012 г. на посетителите и поклонниците от цял свят във Ватикан и основно на площад „Свети Петър“. Той е наградил заслужилите полици с различни награди. Съгласно Латеранския договор от 1929 г. италианските полици със собствен инспекторат отговарят за сигурността във ватиканската държава и по-специално на площад „Свети Петър“.

**ИСТИНА
VERITAS**
Брой 3-4 (1472-1473)
март-април 2013 г.

3

ИСТИНА
VERITAS

Брой 3-4 (1472-1473)

март-април 2013 г.

Папата обнови състава на Надзорната кардиналска комисия на Ватиканската банка

Папа Бенедикт XVI обнови за следващите пет години състава на Надзорната кардиналска комисия на Ватиканската банка (IOR). За председател на комисията е назначен ватиканският държавен секретар кардинал Тарчизио Бертоне, а за членове - кардиналите Жан-Луи Торан, председател на Папския съвет за междурелигиозен диалог; Одило Шерер, архиепископ на Сао Паулу (Бразилия); Телесфор Топо, архиепископ на Ранчи (Индия), и Доменико Калкано, председател на Администрацията за имуществото на Светия престол, който заменя мястото на кардинал Атилио Никора, председател на Службата за финансова информация.

Надзорната кардиналска комисия на Института за религиозни дела (IOR), познат по-вече като Ватиканската банка, назначи адвокат Ернст фон Фрейберг за директор на Управителния съвет. „Решението - се чете в комюнике на Ватиканския пресцентър - е резултат от задълбочена пренебрежение и от различните интервюта, проведени от кардиналската комисия с помощта на управителния съвет. Става въпрос за няколкомесечна акуратна и детайлна работа, която позволи да бъдат разгледани и преценени различни високо професионални и морални профили също с помощта на една независима международна агенция, лидер в селекцията на висши ръководни кадри.“ Комюникето подчертава, че папата „проследи отблизо целия процес на селекция и избор на новия директор на IOR и даде своето съгласие за решението на кар-

диналската комисия“.

Ернст фон Фрейберг е роден в Германия преди 55 години и е член на Суверенния военен орден на Малта. Ръководител е на Асоциацията за поклонничества в Лурд на архидиоцеза на Берлин, основател и член е на фондация Freyberg Stiftung, подкрепяща три католически организации в Германия, Франция и Австрия и отпускаща учебни стипендии. Освен това е член на Надзорния съвет на Flossbach von Storch AG - спестовно дружество с имущество състояние от 8 милиарда евро. Член е и на Консултативния съвет на Manpower GmbH - дружество, предлагашо временна работа, с печалба от 600 милиона евро, имащо 22 хиляди служители в Германия.

Адвокат Фрейберг има натрупан богат опит във финансова сфера и нейното управление.

+++ Папа Бенедикт XVI е учредил нова епархия в Париж за украинските католици от източн обред с името „Свети Владимир Велики“. Епархията обхваща 130 хиляди украинци католици униати, живеещи във Франция.

+++ На голям форум ватиканският прокурор Пиерфранческо Гроси е изнесъл отчет за дейността на съдебната система и правосъдието на ватиканската държава през 2012 г. На форума е присъствал и министърът на правосъдието на Италия Паола Северино. През 2012 г. през малката територия на ватиканската държава са преминали над 20 млн. посетители. За същата година са образувани и гледани 807 гражданини и 163 наказателни дела, като само 2 процента от тези дела са свързани с жители на Ватикан, всички останали (98%) са на чужденци - посетители, и са свързани предимно с кражби.

+++ Нигерийският кардинал Джон Олорунфесми Онайекан е заявил пред ватиканския официоз „Осерваторе Романо“, че активно се е заел да помирява мюсюлманите и християните в Нигерия, като навсякъде в страната създава своеобразни мостове за помирение и разбирателство. Нигерия е най-голямата страна в Африка с над 155 млн. население, от които 80 млн. са мюсюлмани, а 75 млн. - християни, от тях 30 млн. католици. В Северна Нигерия - бедната част, живеят мюсюлмани, в Южна - богатата, християни.

+++ На 20 януари две активистки на феминистичната група „Фемен“ са съблекли връхните си дрехи на бенедиктинският манастир „Свети Петър“ и по провокативен богохулствен начин са демонстрирали с викове привързаността си към хомосексуализма. Полицаи веднага са се настъпили и са отвели жените заедно с няколко техни привърженици. Едната от жените е основателката на украинската феминистична група Ина Шевченко.

+++ Папа Бенедикт XVI е приел на частна аудиенция генералния секретар на комунистическата партия на Виетнам Нгуен Фу Чонг. Това е четвърто посещение на виетнамския премиер във Ватикан. Разговорите са засегнали важни въпроси, интересуващи двете страни. От 70-милионното население на Виетнам над 9 млн. са католици.

+++ Светият отец е учредил голяма комисия от висши духовници, богослови, църковни юристи, оглавена от президента на Папския съвет за тълкуване на законодателните текстове кардинал Франческо Кокопалмеро. Задачата на комисията е да ревизира, разработи и

да приеме някои клаузи в църковното канонично право, съобразени и актуализирани със съвременните условия като семейно-брачното право, процедурите и времетраенето при анулирането на брака, миграционните проблеми, различията в латинското и източното канонично право, активната роля на мирияните в епархийните и енорийските съвети, участието на дяконите и др. Поводът е свързан с 30-ата годишнина от публикуването на сегашния Кодекс на каноничното право от папа Йоан-Павел II. Този кодекс е съставен от комисия, ръководена от тогавашния префект на Конгрегацията за вярата кардинал Йозеф Ратцингер - папа Бенедикт XVI.

+++ Папата е приел на частна аудиенция княжеската двойка на княжество Монако княз Алберт II и княгиня Чарлийн. Двойката е била посрещната от новия префект на папския дом архиепископ Георг Генсвайн, който е поздравил гостите и ги е придружил до личната библиотека на папа Бенедикт XVI в апостолическия дворец, където представил пред домакина. Светият отец е посрещнал кралската двойка и е поздравил княгинята за високите й спорни постижения. Това е първо посещение на княз Алберт II при Бенедикт XVI, след като се венча с бившата южноафриканска плувкиня Чарлийн Уитсток. Княгинята е била в бял костюм, съгласно обичаите във Ватикан за католически князини. Княз Алберт II е бил в тъмен костюм.

Сърдечната среща е трайла 45 минути и е била на френски език. След разговора княз Алберт е подарил на папата богато илюстрована книга със снимки на кардинал Джером Гриналди - член на тяхната фамилия, живял през XVII в. Папа Бенедикт XVI се е реванширал с рисунки на базиликата „Свети Петър“. От 33-хилядното население на княжество Монако над 29 хиляди са католици.

+++ Бившият иконом на папа Бенедикт XVI Паоло Габриеле бе осъден от ватиканския съд на 6 октомври 2012 г. на 18-месечен затвор за това, че е изнесъл тайно от папския апартамент документи и ги е предал на италиански журналист за публикуване. Папата е посетил осъдения в затворническата килия. През целия разговор Паоло плакал, разкайвал се и молел папата да му прости. Светият отец му простил му и го помилвал. После наредил Паоло да освободи семейното жилище във Ватикан и го назначил на работа в папската детска болница „Бамбино Джезу“ в Рим със семейно жилище в болницата.

Рубриката води Петър КОЧУМОВ

Благовещение Христово

Евангелският текст на празника Благовещение (Лк. 1, 24-38) показва контраста между величието на Божия план за спасението на човека и смиреността на Дева Мария, която получава откровението на този план. След грехопадението на Адам и Ева Бог не оставил човека на произвола на съдбата. Той му обеща изкупител. На празника Благовещение честваме именно изпълнението на това обещание, честваме зачеването на Христос в утробата на Дева Мария. Това е дългочакваният ден първи на нашето спасение - както пеем в троепара на празника глас 4: „Днес е началото на нашето спасение и разкриването на вечната тайна: Божият Син става Син на Девицата и Гавриил благодат благовествува. Затова и ние да пеем на Богородица: Радвай се, Благодатна, Господ е с Тебе.“

С този празник - девет месеца преди Рождество Христово - Църквата потвърждава, че животът и спасителната мисия Христови започват още от зачатието му, затова и празникът е сред 12-те Господни празници от литургичната година, празник на възпълщение - Христово, на Неговото въчовечествяване, навлизането му необратимо в историята на човечеството в плът и кръв. Ако преди Благовещението ис-

торията е била едно очакване, изглеждащо безкрай, то от празника тя става история на Спасението, домоводство, отварящо пътя ни към близостта с Бог (времето от „хронос“ - хронологично време, се превръща в „кайрос“ - благоприятен момент). Църквата още от древността (много преди днешните познания в областта на генетиката) вижда началото на живота в момента на зачатието му в майчината утроба, затова и на Царските двери на всеки иконостас, символизиращ входа на Спасението, се изобразява Благовещението, а не Рождението Христово. Важността на празника, въведен в Константинопол около 530 г. (засвидетелствано от кондак, написан от Роман Сладкопевец), и в Рим от Сергий I (687-701 г., папа от сирийски произход) със специално шествие в базиликата „Санта Мария Маджоре“, е подчертана изрично от Константинополския събор в 692 г. Съборът - вселенски за Католическата църква, известен с две имена: Quinisextum (защото допълва V и VI вселенски събор), или Trullanum II (по името на куполната - на гръцки Трулос - зала, където се е провел) предписва - вж. канон 52 - честването на празни-

„Благовещение“ -
художник Филип дьо Шампан, 1844 г.

ка Благовещение на 25 март с цялата му тържественост независимо от времето (Пасхално или не) и деня (неделя или не), в който се пада (нещо, което съвременната латинска традиция не спазва). На изток важността на празника се потвърждава и от наличието на „Предпразненство“ на 24 и „Събор на свети Архангел Гавриил“ на 26 март (типично възпоменание на героите от Господските празници след деня на честваното събитие).

Но да се върнем при Дева Мария с нейното „да“ на спасителния план Божи, което ще възстанови щетите от онова „не“, изречено от Ева на грехо-

падението, „не“, в което всички сме съучастници с личните грехове, които вършим и с които допринасяме за ескалацията на злото в световен мащаб. В момента на това „да“ на Новата Ева великото събитие на Възпълнението стана факт, стана история, стана ден първи на Живота.

Друга подробност, на която се спира Евангелието днес, е, че Мария зачева Иисус, оставайки дева. С това девствено зачание се изпълва пророчеството на пророк Исаия (4, 14): „Ето девицата ще зачена и ще роди син и ще го нарече Емануил (Бог с нас).“ Дева

Мария не само зачена син, но го направи по Божие дело. Човешкото същество в утробата на Мария взе плът и кръв от нея, но съществуванието си дължи изцяло на Бог. Той е напълно човек - направен от земя, ако използваме библейската символика на сътворението, но идва от висините, идва от Небето. Фактът, че Мария зачева, оставайки девствена, е съществен и важен за нашето познание и вяра в Христос, защото свидетелства, че инициативата, че делото на зачатието Христово е Божие. Роденият от девата ще бъде „Свят и ще се нарече Син Божий“. В този смисъл

девствеността на Мария и божествеността на Иисус се гарантират взаимно. Затова е важен и въпросът, който Мария ще отправи към Архангел Гавриил: „Как ще бъде това, когато аз мъж не познавам.“ В своята семплост Мария е и много разумна. Тя не се съмнява във всемогъществото на Бог, но иска да разбере подробните Божията воля, за да може да я приеме напълно със своята воля, да я приеме с радост и всеотдайност въпреки нейната мистериозност. Бог очаква нейното „да“, дадено със свобода, Той уважава нейното достойнство и право на избор, не се натрапва, не я поставя в безизходица, защото знае, че обич и пълно себе-отдаване не се постигат насила, любовта е възможна само в пространството на свободата.

Приемайки ролята на майка, Мария смилено ще каже на ангела: „Нека ми бъде по думата ти“, ще отвори на всички нас пътя към спасението, защото без възпълнението нямаше да може да се стигне до изкуплението на Кръста, а без Кръста нямаше да се стигне до славното Христово Възкресение - залог и за нашето всеобщо възкресение в края на времето.

Амин и Богу слава!
Отец Петко Вълов

Защо християните често празнуват Великден на различни дати

Християнството в своите три основни дяла - православие, римокатолицизъм и протестантство, има много общи черти. Но и важни различия в части от учението и практиката си. В днешно време, когато хората се стремят да превъзмогнат различията, често се питат защо всички последователи на Спасителя не отбелязват празниците си на едни и същи дати.

Към известно уеднаквяване са направени стъпки през XX в., когато повечето Православни църкви са изоставили неточния юлиански календар и са приели т. нар. поправен юлиански, или новоюлиански календар. Така обаче е настъпило разделение между същите православни, част от които още празнува т. нар. не-подвижни празници (с фиксирани дати) по юлианския календар (т. нар. стар стил). Това се отнася до Рождество Христово и всички други празници през годината извън пасхалния кръг, тоест извън онези около 20 седмици с център Възкресение (Пасха), които се движат по календара в зависимост от датата на Пасха.

Празникът Пасха бил установен в Стария завет в памет на избавянето на еврейския народ от египетско робство (Изх. 12, 23-27). Това бил главният юдейски празник, отбелязан от 15 до 21 нисан (месец по лунния календар, който заради подвижността си съвпада с март или април). Започвал още на залез-слънце на 14 нисан.

В християнската традиция

Пасха е свързана с Възкресението на Иисус от мъртвите. Както четем в свидетелствата на евангелистите, Иисус е възкръснал „рано в първия ден на седмицата“ (Мк. 16, 9). Затова и християнският празник бил отбелязан след първия ден на юдейската Пасха. Това се основава на сведение от евангелист Йоан, че еврейската Пасха през онази година се паднала в събота (Йоан 19, 31), почивният седмичен ден, съответно Иисус е бил разпънат преди нея, а е възкръснал „рано в първия ден на седмицата“. Така първият ден на седмицата става неделя (неработен), като замества дотогавашния седми почивен ден („седем“ на иврит е „шабат“, дошло у нас като „събота“ през гръцкото „савато“).

При установяването на християнския празник между отделните Църкви възникнали различия за датата му. Поголямата част от Западните църкви настоявали това да става в неделен ден, т. е. да е подвижен. Източните църкви празнували Пасха в първия неделен ден след еврейската Пасха. Малоазийските църкви с център Ефес настоявали за вечерта на 14-ия ден на месец нисан заедно с евреите. Различията прераснали в т. нар. пасхални спорове.

Календарът е бил проблем и по простата причина, че тогава не е имало уеднаквен светски. В Палестина, откъде

то тръгва християнството, са се ръководели от лунния календар. А в Римската империя бил в употреба слънчевият. Постоянното местене на датите на лунния календар спрямо сравнително фиксираните дати на слънчевия внасяло объркане, а християните основателно искали да знаят кога да празнуват най-важното събитие в историята: победата на живота над смъртта чрез възкресението на Богочовека!

Споровете били прекратени на Първия вселенски събор (325 г.), който взел решение за едновременно празнуване от всички Църкви. Оттогава Пасха се отбелязва в първия неделен ден след първото пълнолуние след пролетното равноденствие. С ежегодното изчисляване на датата била натоварена Александрийската църква, чиято школа била прочута с образованите си астрономи.

Първият вселенски събор не е изработил канон за пасхалията (системата за изчисляване на датата). Но от писмото на свикалия го първи император християнин свещени Константин Велики до епископите се вижда, че е било решено всички християни да честват Пасха в един ден. По така установения начин за изчисляване на деня се съобразява следното:

1. Търси се кога е първият неделен ден след първото

пълнолуние след пролетното равноденствие.

2. Преценява се този неделен ден да не е преди юдейската Пасха, нито да е в един и същ ден с нея, след като Иисус е възкръснал след деня на юдейската Пасха.

3. Ако все пак този първи неделен ден след първото пълнолуние след пролетното равноденствие се падне преди юдейската Пасха или съвпада с нея, тогава се отива един лунен месец по-напред и християнската Пасха се поставя в първия неделен ден след второто пълнолуние след пролетното равноденствие, когато вече със сигурност ще е отминала юдейската Пасха. Затова е възможно православният Великден да е в началото на май.

Разминаването между православната и римокатолическата (съответно и протестантската) Пасха се дължи на разликата в подхода. Неправославните не спазват изискането християнската Пасха да не е преди, нито да съвпада с юдейската.

Другата причина за разминаването е съвсем кардинална - православните не изчисляват Великден по действителното пролетно равноденствие, а по фиктивното. То запълнява с 13 дни през XIX и XXI век. Така от 21 март, когато обикновено се пада равноденствието, ние го „преместваме“ на 3 април. Затова най-

ранната дата на Пасхата може да е 4 април, неделя, както беше през 2010 г. Съответно никога не може Великден да се падне през последната десетдневка на март и до 3 април. Затова съвпадението на православния с римокатолическия Великден е последица от съвпадение на няколко показателя.

Това е главният календарен проблем, но не и единственият. По-основен от него е този за календарния стил. Защото постепенно през вековете се установява, че приятият календарен стил, известен като юлиански и имащ в основата си даденостите на слънчевите цикли, имал сериозна слабост: той натрупал много големи изоставания, защото годината е малко по-дълга от 365 дни. И макар тази „дължина“ да се компенсира частично с високосната година (всяка четвърта, която има 366 дни - с 29 февруари), остават пак минути, които се наслагват, и за 128 г. се натрупва по един още добавъчен ден. Тази неточност е коригирана в края на XVI в., като са добавени десет дни по решение на папа Григорий XIII през 1582 г.

Но Изтокът по идеологически и други причини не приема тази реформа. Тя навлиза едва в началото на XX век. И то първо в държавите, а постепенно и в Църквите, които от идеологически причини не наричат календара „григориански“, а „поправен юлиански“. Българската православна църква приема реформата едва през декември 1968 г.

Иван ЖЕЛЕВ, богослов,
бивш шеф на дирекция
„Вероизповедания“
към Министерския съвет
В. „Труд“, 24.04.2011 г.

Живот, дела и чудеса на един енорийски свещеник, който възражда вярата, която е избледняла

Настоящето заглавие е същото, което италианският весник „Авенире“ е сложил на репортажа от Марсилия на своята пратеничка Марина Коради, вървяла по следите на енорийски свещеник на един квартал близо до старото пристанище.

Един енорист, чито литургии събират много хора; който изповядва всяка вечер до късно през нощта; който е кръстил много новоповървани; който винаги носи расото, за да го разпознават отдалеч като свещеник.

Мишел-Мари Заноти Соркин е роден през 1959 г. в Ница в полуруско - полукорсиканско семейство. Като младеж пее в парижки нощи клубове, а после с годините у него се ражда призванието към свещенството. Той е привлечен от примера на отец Жозеф-Мари Перен, който е духовен директор на Симон Вайл (1909-1943, френски философ и мистик), и на отец Мари-Доминик Филип - основателя на конгрегацията на Сен Жан. Мишел-Мари учи в Анджеликум в Рим, в богословския факултет на доминиканците. Ръкоположен е за свещеник през 2004 г. от кардинал Бернар Панафьо, тогава архиепископ на Марсилия. Пише книги, последната от които е озаглавена „Au Diable la tielder“ и е посветена на свещениците. Той е енорийски свещеник в храма „Сен Венсан де Пол“.

И в тази енория, намираща се на улица „Канабиер“, която се извира в старото пристанище между изоставени къщи и магазини с много бездомни хора, имигранти, цигани, където туристи не се забавляват, част от една Марсилия и от една Франция, където религията почти навсякъде е излиняла, отец Мишел-Мари възроди католическата вяра.

Как става това? Марина Коради се срещнала с отчето и разказва.

Репортажът е публикуван в „Авенире“ - всекидневника на Епископската конференция на Католическата църква в Италия, на 29 ноември. Той е първи от поредицата, която има за цел да представи свидетели на вярата - известни и неизвестни, - способни да бъдат евангелско изумление в този, който ги срещне.

„Папата има право: Всичко трябва да започне от Христос“

Марина Коради

Това черно расо, развиващо се по улица „Канабиер“, сред тълпата - по-скоро магребска, отколкото френска - ти привлича вниманието. А! Един свещеник, облечен както едно време, по улиците на Марсилия? Мъж тъмнокос, усмихнат, а в същото време с нещо тайнствено, монашеско. И каква история има зад гърба си - пее в нощи клубове в Париж, само преди осем години е ръкоположен, а вече е енорийски свещеник тук, в храм „Сен Венсан де Пол“.

Въсъщност тази история е още по-сложна. Мишел-Мари Заноти Соркин, 53-годишен, има дядо евреин руснак, емигрант във Франция още преди войната, който кръстил децата си. Една от дъщерите, оцеляла от Холокоста, ражда Мишел-Мари, който по бащина линия е половин корсиканец, половин италианец

(помисли каква странна кръстоска; и се взри в лицето му, опитвайки се да разбереш що за човек е с такава връзка на корените). Но ако в неделя влезеш в неговата претърпана черква и чуеш как говори за Христос с прости думи от всекидневието, ако се вгледаш в бавното набожно издигане на хостиията в пълно мълчание, ще си зададеш въпроса кой е този свещеник и какво в него очарова и връща онзи, който са се отдалечили.

Накрая се изправяш пред него в белия енорийски дом съвсем отшелнически. За своите години изглежда доста по-млад. Няма онзи бръчки на огорчение, които с времето бележат лицето на човека. Зад лицето има мир, една радост, която изненадва.

**Кой сте вие? - бих го запи-
тала веднага**

На скромна трапеза свещени-

след това кръщавам тези деца. Търся по всякакъв начин да покажа в мое лице едно добро човечество. Онзи ден - смее се - в един бар един старец ме попита на кой коне да заложи. Дадох му имената на конете. Помисах прошка от Мадоната; знаеш ли, казах й аз, то е, за да станем приятели с този човек. Както отговаряше един свещеник, който беше мой учител, когато го питали как да обръщат марксистите, той отговорил: „Трябва да станем техни приятели.“

След това, в храма, литургията е строга и красива. Вежливият свещеник от „Канабиер“ е строг свещеник. Защо се грижи толкова много за ритуала? „Искам всичко около Евхаристията да свети. Искам хората да разберат, че Той е там наистина. Не е театър, не е излишно изхвърляне; това е да се живее Тайната. А и сърцето има нужда да изсети.“

Той подчертава особено отговорността на свещеника дори в своя книга, а е написал много книги и продължава да пише -

да яде, но също има и душа. На оскъбената жена казвам: изпрати ми твоя съпруг, аз ще му говоря. А колко идват да кажат, че са тъжни, че живеят лошо... Тогава питам: откога не си се изповядвал? Защото знам, че грехът тежи, а тежестта на греха измъчва. Убеден съм, че това, което прави хората да страдат най-много, е липсата на тайнствата. Тайнството е божествено, достъпно за човека; и без тази храна не можем да живеем. Виждам как благодатта действа и че хората се променят.“

Дни, изцяло отдадени за улицата или в изповедалнята до късно през нощта. Откъде взема сила? Той - почти свенливо, както се говори за любовта - казва за една дълбока връзка с Дева Мария, за едно абсолютно доверие в нея: „Мария е дело на цялостна вяра... Мария е абсолютно състрадание. Пречистата красота, предложена на човека.“ Той общича и броенициата, смиренето на броенициата. „Когато изповядвам, често си казвам броенициата, което не ми

Размисли в Годината на Вярата

...Ами ако животът,
който живеем,
е подобен на образа
на тези две бебета
в корема на майка им...

Спорът между две бебета:

Бебе 1: - Ама ти вярва ли в живота след раждането?

Бебе 2: - Разбира се! Очевидно е, че животът след раждането съществува! Ние сме тук, за да укрепнем и да се подгответ за онова, което ни очаква после.

Бебе 1: - Пффф... Всичко това е без смисъл! Няма нищо след раждането! На какво би приличал животът вън от уробата?

Бебе 2: - Е, има толкова много истории, отнасящи се до „другата страна“... Казват, че там има много светлина, много радост и емоции, прекрасни неща, които да се изживяват... Например изглежда, че там ние ще ядем със собствената си уста.

пречи да слушам; когато давам причасието, се моля.“ Всички ли свещеници трябва да проявяват такава абсолютна отданост, почти святост? „Аз не съм светец и не мисля, че всички свещеници трябва да бъдат светци. Но могат обаче да бъдат добри хора. Всички ще бъдат привлечени от добротата им.“

Има ли проблеми по улиците с такова силно присъствие на мюсолмани имигранти? Не, казва просто: „Те уважават мен и тази дреха.“ В черквата приветства всички с радост: „Дори и проститутките. И на тях им давам причасие. Какво трябва да кажа? Бъдете честни, преди да влезете тук? Христос е дошъл за грешниците и аз изпитвам тревога да отказвам едно тайнство, за което Той един ден може да ми иска сметка.“

А знаем ли силата на тайнствата? Струва ми се, че ние твърде бюрократизираме допускането до кръщене. Мисля си за кръщението на моята майка еврейка, което стана по настояване на дядо ми и беше само формален акт; но ето, че от това кръщение излезе един свещеник.“

А новата евангелизация? „Вижте - казва той на раздяла в енорийския дом, - колкото повече оставярам, толкова повече разбирам това, което ни казва папа Бенедикт XVI: всичко наистина започва от Христос. Можем само да се върнем към извора.“

По-късно го видях отдалеч, на улицата, с черната дреха, в забързан ход. „Нося я - ми казва той, - за да ме познае един, когото едва ли някога ще срещна повече. Този непознат, който ми е изключително скъп.“

Сандро МАГИСТЕР
По www.chiesa

5 ИСТИНА
VERITAS
Брой 3-4 (1472-1473)
март-април 2013 г.

Маргарита ВАСИЛЕВА,
по френския печат

Брифинг във Ватикан за историята на конклавите

Конклавите, по-специално тези от миналия век, бяха темата на поредната среща с журналистите във Ватиканския пресцентър, водена от заместник-префекта на Ватиканска апостолическа библиотека Амброджо Пиацони.

На брифинга бе направен анализ на документи, които и до днес са „крайъгълен камък“ за избора на папа. През 1059 г. декрет на папа Николай III ограничава избирателното тяло само до кардиналите в качеството им на представители на Църквата на Рим. С друг декрет от 1179 г. Александър III определя мнозинство от две трети от гласовете за валидността на избора. За да се избегне продължителността на вакантното място, през 1274 г. Григорий X учредява конклава като момент за избор на папа. Първият конклав в историята се провежда в Арецо, Италия, през 1276 г.; на него е избран Инокентий V. През 1621 г. Григорий XV въвежда задължението за таен и писмен вот.

След ключовите моменти в историята на конклава заместник-префектът на Ватиканска библиотека се спря на последните проведени избори за папа. Първият конклав за миналия век е през 1903 г. – избран е Пий X, който въвежда една новост: задължението за архивиране на документацията от конклава и пребояването на гласовете, които да са на разположение само на Светия отец. През 1914 г. след десет проведени вота е избран Бенедикт XV.

Това бе единственият път, в който се процедира с проверка на бюлетините, защото броят гласове, събрани от Бенедикт XV, се равняваше на две трети от участниците и защото бе сметнат за невалиден вотът, даден от един кардинал за самия себе си. Бе необходимо да се провери да не би Бенедикт XV да е гласувал за себе си.“

През 1922 г. Пий XI решава да удължи от 10 на 15 дни периода за събиране на кардиналите в Рим, за да се даде възможност на далече живещите да участват в избора. През 1939 г. за първи път от много векове в конклава участват всички кардинали. „Общият им брой бе 62. Годината е 1939 и за два дни с три гласувания е избран Еудженио Пачели, Пий XII.“

След войната, през 1945 г. Пий XII обнародва конституцията *Vacantis Apostolicae Sedis*, която представя някои новости. „Към две трети от гласовете, предвидени за валидността на избора, се прибавя още един вот от предпазливост – се чете в конституцията; така се получава две трети плюс един. Това означава, че вече не е необходим контрол на бюлетините, защото ако някой е гласувал за себе си, това би бил именно този един вот в повече. Друго много важно нещо е, че от началото на вакантното място всички кардинали – включително държавният секретар, както и всички префекти на конгрегации предустановяват заеманата от тях длъжност с изключение на трима: камерлинга, пенитен-

циера и викария на Рим.“

През 1958 г. е избран Йоан XXIII, който с Апостолическото писмо под формата на *Motu Proprio „Summi Pontificis electio“* предвижда също възможността за съхраняване на записките и бележките на кардинали. Изгарят се само избирателните бюлетини. През 1970 г. е публикуван друг важен документ: „С Апостолическото писмо „Ingravescentem Aetatem“ под формата на *Motu proprio* Павел VI установява, че при конклав кардиналите могат да бъдат избиратели до навършването на осемдесетгодишна възраст.“

През 1978 г. умира Павел VI и се свиква конклав, на който присъстват 111 кардинали, трима отсъстват. „Провеждат се четири гласувания и е избран Албино Лучани, Йоан-Павел I, който умира само 33 дни след избирането му, което не му позволява да обнародва нови нормативи. През същата година се свиква втори конклав: провеждат се осем гласувания и накрая е избран Карол Войтила. През 1996 г. той обнародва ново законодателство за конклава, „Universi Dominici Gregis“, което е валидно и до днес.“

Конституцията „Universi Dominici Gregis“ въвежда някои новости. „Едно от най-интересните и нови неща се отнася до факта, че се определя мястото за провеждането на избора: Сикстинската капела. Друг интересен факт е, че се определя и мястото, където трябва да отседнат кардиналите – домът „Света Марта“. От гледна точка на процедурите интерес предизвиква фактът, че са премахнати два начина на гласуване: чрез аklamация и чрез споразумение.“

През 2005 г. умира Йоан-Павел II и е избран Бенедикт XVI.

„С апостолическото писмо под формата на *Motu Proprio „De aliquibus mutationibus in normis de electione Romani Pontificis“*, публикувано в „Осерваторе Романо“, Бенедикт XVI прави промяна само на 75-и параграф на Конституцията на Йоан-Павел II, с която дава възможност на кардиналите след известните 34 гласувания да изберат друг начин на гласуване. Например да могат да бъдат гласувани само кардиналите, получили най-голям брой гласове в последното гласуване, но няма да бъде избран този, който има най-много гласове, а само ако е получил две трети от гласовете.“

Настоящите нормативи определят, че кардиналите трябва да „чакат отсъстващите“ 15 дни преди започването на конклава. Ако всички кардинали се намират в Рим преди изтичането на този период – поясни заместник-префектът на Ватиканска библиотека, – може да се сметне за възможно преждевременното започване на избора. „Закъснелите кардинали – завърши Амброджо Пиацони – могат да бъдат допуснати и след началото на работата на конклава.“

Ненаписаната енциклика

Бенедикт XVI няма да публикува енциклика за вярата, която трябва да представи през пролетта. Няма повече време за това. И никой негов последовател не е задължен да продължи недовършенната енциклика на своя предшественик. Но съществува една друга, ненаписана енциклика на Бенедикт XVI, заключена в неговото сърце. Или по-скоро написана не с неговата ръка, а чрез неговия понтификат. Тази енциклика не е текст, а една действителност: смиренето.

На 19 април 2005 г. един човек, който принадлежи към вида на интелектуалните орли, от когото се страхуват неговите противници и от когото се възхищават неговите студенти, уважаван от всички заради проницателните си анализи за Църквата и света, едва избран за папа, се представя като жертвен агнец. Дори ще използва ужасната дума „гилотина“, за да опише обзелото го чувство, когато неговите събрата кардинали в Сикстинската капела се обръщат към него – избран сред всич-

ки, за да го аплюдират. Снимките от този момент свидетелстват неговата прегърбена фигура и изненадата на лицето му.

След това трябва да научи занаята на папа. Изтръгна като корени, сгушени в хумуса на земята, вечния свенливец, с бистър ум, но не-похватен в тялото, за да го представи пред света. Това бе шок и за двете страни. Не можеше да навлезе в непринудеността на покойния Йоан-Павел II. Светът не разбираше този папа, който не прави впечатление. Бенедикт XVI дори нямаше първите сто дни „на благоволение“, които се приписват на светските президенти. Несъмнено получи Божествено благоволение. Получи още и завинаги смиренето да се учи пред очите на всички.

След това дойдоха ужасно трудните седем години понтификат. Никой папа не е имал такъв малък „успех“. Това са години на полемики: кризата с исламския свят след словото му в Регенсбург, в което припомни религиозното насилие; изопачаването на

думите му за СПИН по време на първото му посещение в Африка, предизвикало международни протести; понесенния срам от скандала със свещеници педофили, но достойно посрещнат от него; слуячия Уилямсън, в който благородният му жест към четирима епископи лъофевристи се превърна в международно порицание, тъй като не е бил информиран за позицията на един от тях, който отрича Холокоста; неразбирането и трудностите да въведе прозрачност на финансите във Ватикан; предателството на част от негови служители в случаи Ватилийкс с неговия иконом, позволил публикацията на поверителни документи...

Нямаше дори една спокойна година. Нищо не му бе спестено. Сякаш тежките физически изпитания в понтификата на Йоан-Павел II, атентатът и болестта на Паркинсон съответстват на моралните изпитания от изключителната ярост на тази литания от противоречия, която понесе Бенедикт XVI. Оттегляйки се, папата остава в сянка. Както и неговият понтификат. Но само Бог знае могъществото и плодовитостта на смиренето.

Жан-Мари Геноа,
„Figaro Magazine“

До духовенството и верните на Католическата църква в България

От стр. 1

които през последните няколко месеца у мен намаляха до такава степен, че трябва да призная неспособността си да администрирам добре възложеното ми служение.

Затова с пълно съзнание за сериозността на този акт, както и в пълна свобода, обявявам, че се отказвам от служежнието на Епископ на Рим, наследник на свети Петър, поверено ми от кардиналите на 19 април 2005 г., така че считано от 28 февруари 2013 г., от 20.00 ч., Римският престол, престолът на свети Петър, ще бъде вакантен и ще трябва да бъде свикан от компетентните за това конклав за избор на нов Върховен първосвещеник.

Съкли братя, благодаря ви от все сърце за всичката любов и за труда, с които носихте заедно с мен товара на моето служение, и моля за прошка за всички мои недостатъци. Сега нека поврем Светата църква на грижата на нейния Върховен пастир, нашия Господ Исус Христос, и да молим Неговата Пресвета майка Мария да подкрепи със своята майчинска доброта отците кардинали в избора на нов Върховен първосвещеник.

Що се отнася до мен, и в бъдеще ще служа с цялото си сърце чрез живот, отдан на молитва, на Светата Божия църква.

Бенедикт XVI,
Ватикан, 10 февруари 2013 г.

Извявление на Епископската конференция на Католическата църква в България

Както много хора по целия свят и Католическата църква в България бе изненадана от решението на папа Бенедикт XVI да се оттегли. Сигурни сме, че неговото решение е било обмислено внимателно и е следствие на много молитви и размишления. Оттеглянето на папата е уверенен акт, който е отражение на изключителното чувство за отговорност, демонстрирано досега неведнъж от него. Днес той показва силата на вярата, живяна и чрез смиренето.

В този дух Бенедикт XVI заяви тази сутрин, че „дневният свят е подвластен на множеството бързи промени и е разтърсван от въпроси с голяма важност за живота на вярата“ и че за управлението на Църквата „са нужни едновременно сила на съзнанието и сила на тялото, сили, които през последните няколко месеца“ усеща, че го напускат.

Ние, католическите епископи, благодарим от свое име и от име на католическата общност в

България на папа Бенедикт XVI за неуморимото му служение като истински „Слуга на Слугите Божи“. Нека плодовете на това служение да продължат да носят благословение за цялата Църква.

Призоваваме католическата общност в България да се молим всички за Светия отец, Бог да запази здравето му, за да бъде още дълго сред нас с примера на вярата си.

Призоваваме също за усърдна молитвена подкрепа при избора на новия папа - Свети Дух да просветли кардиналите избраните да намерят достоен наследник на папа Бенедикт XVI, който да продължи да води Църквата в духа, завещан от Сина Боги Исус Христос.

Епископ Христо ПРОЙКОВ,
председател на Епископската
конференция
на Католическата църква
в България
София, 11 февруари 2013 г.

Барак Обама и папа Бенедикт - съименници

Имената Барак и Бенедикт имат едно и също значение на различни езици. Библейското име Варуха (пророк Варух) идва от гръцки, наследено от староеврейски Барух и преминало в арабското Барак. Тази фонетична трансформация не е променила основното значение „благословен“, което съответства на латинското „benedictus“.

И така арабското име Барак и латинското Benedictus означават благословен, от което следва, че Барак Обама и папа Бенедикт са съименници.

Петър КОЧУМОВ

6 ИСТИНА
VERITAS
Брой 3-4 (1472-1473)
март-април 2013 г.

Бенедикт XVI: Аз съм поклонник, който започва последния етап от своето поклонничество на тази земя

В 20.00 ч. на 28 февруари Бенедикт XVI приключи своя понтификат, с което започна периодът на овакантения Свети-Петров престол, който ще продължи до избирането на нов папа. „Аз съм обикновен поклонник“ - с тези думи Бенедикт XVI се сбогува с хилядите вярващи, очаквали го с молитва пред апостолическия дворец в Кастел Гандолфо край Рим. Точно в 20.00 ч. швейцарската гвардия, грижеща се за сигурността на Светия отец, сдаде своята служба пред дървения портал под многобройни аплодисменти, след което се завърна във Ватикан. От този момент Бенедикт XVI е почетен папа.

Хиляди поклонници още от ранния следобед се стекоха на площада пред апостолическа резиденция, очаквайки папата с молитви и песни. В 17.40 ч. Бенедикт XVI се показва от балкона на централната ложа за последен път като

Свети-Петров приемник.

„Скъпи приятели, щастлив съм да бъда с вас, заобиколен от красотата на творението и от вашата симпатия, с които се чувствам много добре. Благодаря за вашето приятелство, за вашата обич“, каза той.

Думите му бяха многократно прекъсвани от аплодисменти, а плакатите изразяваха чувствата на присъстващите: „Благодарим, твоето смирене те прави голям, всички сме с теб.“ Радост, вълнение и тъга можеха да се видят по лицата на хората, дошли да кажат сбогом на своя папа.

Още веднъж Бенедикт XVI се върна към своя тежък избор: „Знаете, че за мен този ден е различен от предишните. Вече не съм Върховен първосвещеник на Католическа църква; такъв ще бъда до осем часа тази вечер. Аз съм просто един поклонник, който започва последния етап от своето поклонничество на та-

зи земя. Но бих желал със свое сърце, с любовта си, с молитвата си, с размишлението си, с всички свои вътрешни сили още да работя за общото добро и за доброто на Църквата и за човечеството. Чувствам подкрепата на вашата доброта. Нека вървим напред с Господ за доброто на Църквата и на света.“

Последните думи на папата бяха посрещнати с дълги аплодисменти, с които вярващите сякаш казваха - не си отивай! Апостолическият му благослов бе последният дар от неговия осемгодишен понтификат, който води с бащинска грижа. Светият престол е овакантен, но тишината, с която е заобиколен, не е празна, защото продължават да се чуват думите на Бенедикт XVI, казани на последната генерална аудиенция: „Не изоставям кръста, оставам по друг начин до Христовото Разпятие.“

Възкресение Христово

От стр. 1

жертви, които да поднасяме за нашето очистване, защото не забравяме нашата голяма цел: нашето възкресение чрез единението в Бога на живота и радостта.

„Тази е волята на Оногова, Който Ме е пратил: всякой, който види Сина и вярва в Него, да има живот вечен; и Аз ще го възкреся в последния ден“ (Ин. 6, 37-40).

Да вярваме в Сина Божи, означава да имаме пълно доверие в Него, както децата са в прегръдката на своята майка сигурни, че каквото и да се случи, те са на безопасно място, сигурни, че Христос, Който се въплъти, умря и възкръсна, разпърска заедно с Отца и Светия Дух онзи смъртен страх, който плаши. Духът свидетелства на нашия дух, че сме чеда Божии и ако сме чеда, също сме и наследници на Божиите блага и сънаследници на Христос; ако наистина участваме в страданията Му, ще участваме и в Неговата слава (Рим. 8, 16). „Нашият Бог не е Бог на мъртви, а на живи. Ще дойде денят, в който ние ще бъдем подобни на Него, защото ще Го видим както си е“ (1 Ин. 3, 2). Но при едно много важно условие: „Ако участваме в страданията Христови, ще участваме и в Неговата славно възкресение и освобождение.“

Тогава нека мислим за възвишеното - че Христос е вече в славата Си и че нашето възкресение е дар от Неговото възкресение.

Нека да не бъдем мудни по сърце, за да вярваме на думите на пророците: „Не трябва ли Христос да пострада и

така да влезе в Своята слава?“

Няма нищо по-грешно от това да се мисли, че нашият християнски живот трябва да се сведе до празните морализми. Да, ние трябва да спазваме заповедите, но големият Дар на Блажения вечен живот ни идва чрез възкресението на Христос Господ като безценен дар, който получаваме даром, защото Христос вече седи отдясно на славата Божия. Той е нашият живот и ни дарява този живот в изобилие, изявявайки го в Свое славно Възкресение.

Чеда на Църквата, ние сме призвани да бъдем „пред избраните свидетели“ на Неговото възкресение, което дълбоко чувстваме в нашето сърце. „Пред избрани“ от Бог означава да бъдем истински свидетели на славното Възкресение Христово и ще бъдем такива с мярката, с която се сливаме с Неговата смърт, погребали злото и греха в нашия живот, без обаче дори за миг да пропускаме, че умираме за нас самите, за да възкръснем за живота на свободата и на вечния живот. Затова завинаги да се предадем в ръцете на Бог и по този начин - като чеда на Светлината - да очакваме Неговото възкресение в нас. Не трябва да се страхуваме, страхът е за малодушните; има един-единствен страх - да не загубим единството ни с Христос Възкръснания. Да размишляваме, да мислим, да живеем Евангелието с упование, че Господ ще ни даде да разберем, че радостта за нас е вече реалност във вярата, когато с радост ще свидетелствува, както свидетелстваха жените мирионски: „Не е мъртъв, възкръсна от мъртвите.“ Радостното свидетелстване за този факт е дар Божи, а не човешка илюзия. Опитайте се да бъдете искрено вярващи в Неговото възкресение и ще видите, че пълнотата на Него-

вата радост ще нахлуе във вас, ще бъде по-силна и поубедителна. Ето, Иисус Възкръсналия идва към нас и ни казва: „Радвайте се...“ Иисус ни посреща и ни обещава вечно спасение, както каза на апостолите: „Не се бойте“, но също подканвайки ни да разпространяваме добрата вест с радост: „Идете и известете на Моите братя и на всички човеци, като започнете най-вече от тези, които са близо до вас.“

Жените станаха апостолки на апостолите, защото станаха първите вестители на Възкресението за апостолите. Трябва да размислим сериозно върху този аргумент, с който Бог удостоява жените да възвестят първи Възкресението, защото те са по-способни да обучат и да даряват.

Големият руски писател Фьодор Достоевски в едно пророческо писание казва: „Красотата ще спаси света.“ Красотата на Възкръснания, но защо не и всичко красиво, направено с любов и доброта от близките за близките.

Мария от Назарет със своята красота ни прави да виждаме лицето на Богомайката, която разкрива красотата на Бог - красота необхватна и превъходна.

Жените на нашето време, нашите майки и сестри, са също повикани да бъдат носители на радостта и на мира, обогатени от Възкресението на Христос в нашия мизерен свят. Всички ние сме призвани в силата на Духа да пръскаме деликатно любовта на надеждата, на радостта и вечното блаженство чрез човешките християнски стойности.

Всички ние сме призвани да кажем, че живота, с който Бог Живият ни дарява, е Иисус Възкръсналият, чрез Когото сме определени да навлезем в славата на Отца, Който е вечната красота и безкрайното съвършенство.

В помощ на бежанците в България

Вече трети месец „Каритас“ - София, реализира програма за подпомагане на бежанци с цел да ги подкрепи през трудния период на адаптация в новата за тях страна, да им даде възможност да научат български език и да опознаят добре България. Това са хора, пристигнали предимно от Алжир, Афганистан, Иран, Ирак, Сирия и Палестина, напуснали собствената си родина и търсещи убежище заради войни, конфликти, насилие, политическо или религиозно преследване. Често те пристигат тук съвсем сами или с част от семействата си, след като са преживели ужаса на бягството, оставили са приятели, роднини и дом, за да спасят живота си и да започнат наново. Пристигайки в новата държава, те не познават никого, не знаят езика и разполагат с изключително ограничени средства, за да преживеят, не могат да си намерят работа. И въпреки това се смятат за щастливи, защото, както споделят: „Все пак оживях!“

Внимание и топло отношение, както и всяка друга помощ са неща, от които те безкрайно се нуждаят.

От края на миналата година 35 души посещават безплатно 120-часов курс по български език, съобразен със степента на владеене на езика, както и с времето, в което те могат да вземат участие. В началото на курса те учат основни думи и термини, необходими им да се справят с всекидневието, а след завършването му ще получат специален сертификат за придобитите знания.

За да бъдат запознати и да разбират своите права и задължения в Република България, ние им предоставяме и социални консултации. Улесняваме достъпа им до социални услуги и им даваме възможност да изградят известна социална и икономическа стабилност, като ги консултираме, съдействаме, осигуряваме

им преводач - медиатор, който ги придвижава до държавни институции и служби или при необходимост до НПО и партньорски организации. Заедно набелязваме техните конкретни нужди и съдействаме за задоволяването им по различни начини: посредничество за вклучване в социални програми или в проекти, изпълнявани от други НПО и партньори.

Оказваме им подкрепата, от която се нуждаят, за да могат да се чувстват сигури и защитени и да започнат спокойно да градят живота си наново. Като част от обучението в края на януари и средата на февруари тази година се състояха две езикови практики за търсещи закрила. Сгушено в полите на Рила, Пирин и Родопите, китното селце Горно Драглище прие гостоприемно своите гости. Те се радваха на възможността да се докоснат до българските традиции и култура, представени им чрез специално подгответа програма от местните жители. В напълно автентична атмосфера те имаха възможност да тъкат на стан, да правят сувенири от вълна, да точат кори и вият баница, месиха ръчен хляб и се учиха да играят хоро, пременени в традиционни носии. В Банско те посетиха къщата музей на Неофит Рилски. Запазено в автентичния си вид, килийното училище на втория етаж на сградата още носи духа на просвещението, завладял много българи в началото на XIX век. Друга вълнуващ обект бе Рилският манастир, където - силно впечатлен от невероятната архитектура и красота - нашите приятели от Близкия изток не пропуснаха възможността да си направят множество снимки за спомен.

Програмата е финансирана от Европейски бежански фонд, процедура BG ERF 2011/04-A6.01, договор № 01-4594/10.09.2012 г.

Виктория ГОЦЕВА,
„Каритас“ - София

Кампания на „Каритас“ в подкрепа на болни и самотни възрастни хора

Изпрати SMS с текст DMS CARITAS на 17 777 на цена 1 лв. за всички мобилни оператори. Помогни на един болен и самотен възрастен човек да получи грижа и разбиране в своя дом.

Домашни грижи на „Каритас“!
Защото сме хора!

Повече за кампанията ни можете да прочетете на <http://www.caritas-bg.org/>

Броеница на свети Йосиф

В името на Отца и Сина и
Светия Дух

О, покровителю на умиращи, смилено ти предлагам тези благочестиви упражнения на размишления и молитви за тези, които сега са на смъртния си одър, и за мен, когато дойде последният ми час.

Радостни тайни
(понеделник и четвъртък)

Първа тайна: Размишляваме за радостта на свети Йосиф, когато ангелът му съобщава, че Мария - неговата девствена жена, носи в утрата си Божия Син.

Отче наш... - 10 пъти
Слава на... и молитвата:

О, свети Йосифе, приемен баща на Исус Христос и истински съпруг на Дева Мария, моли се за нас и за умиращите през този ден.

Втора тайна: Размишляваме за радостта на свети Йосиф, когато научава, че света Елисавета поздравява Мария, като я нарича Божия майка, и за знамението и пророчествата на Захарий.

Отче наш... - 10 пъти
Слава на... и молитвата:

О, свети Йосифе, приемен баща на Исус Христос и истински съпруг на Дева Мария, моли се за нас и за умиращите през този ден.

слизат от небето при раждането на Божествения изкупител и овчари идват да му се поклонят и го разпознават като очаквания Месия.

Отче наш... - 10 пъти

Слава на... и молитвата:

О, свети Йосифе, приемен баща на Исус Христос и истински съпруг на Дева Мария, моли се за нас и за умиращите през този ден.

Четвърта тайна: Размишляваме за радостта на свети Йосиф, когато чува как Симеон пророкува дошлото спасение на света от новородения Спасител при представянето на Исус в храма.

Отче наш... - 10 пъти

Слава на... и молитвата:

О, свети Йосифе, приемен баща на Исус Христос и истински съпруг на Дева Мария, моли се за нас и за умиращите през този ден.

Пета тайна: Размишляваме за радостта на свети Йосиф, когато след три дни усърдно търсene Исус Христос е намерен в храма.

Отче наш... - 10 пъти

Слава на... и молитвата:

О, свети Йосифе, приемен баща на Исус Христос и истински съпруг на Дева Мария, моли се за нас и за умиращите през този ден.

Скръбни тайни
(вторник и петък)

Първа тайна: Размишляваме за болката на свети Йосиф, когато вижда раждането на Исус в един обикновен обор.

Отче наш... - 10 пъти

Слава на... и молитвата:

О, свети Йосифе, приемен баща на Исус Христос и истински съпруг на Дева Мария, моли се за нас и за умиращите през този ден.

ли се за нас и за умиращите през този ден.

Втора тайна: Размишляваме за болката на свети Йосиф, когато вижда как обрязват Исус - нещо, което новороденият Спасител трябва да изтърпи, за да изпълни закона.

Отче наш... - 10 пъти

Слава на... и молитвата:

О, свети Йосифе, приемен баща на Исус Христос и истински съпруг на Дева Мария, моли се за нас и за умиращите през този ден.

Трета тайна: Размишляваме за болката на свети Йосиф, когато трябва да бяга в Египет, за да спаси Исус от гнева на Ирод.

Отче наш... - 10 пъти

Слава на... и молитвата:

О, свети Йосифе, приемен баща на Исус Христос и истински съпруг на Дева Мария, моли се за нас и за умиращите през този ден.

Четвърта тайна: Размишляваме за болката на свети Йосиф, когато в продължение на три дни заедно с Мария страдат и търсят изгубения си любим син Исус.

Отче наш... - 10 пъти

Слава на... и молитвата:

О, свети Йосифе, приемен баща на Исус Христос и истински съпруг на Дева Мария, моли се за нас и за умиращите през този ден.

Пета тайна: Размишляваме за болката на свети Йосиф в предсмъртните му мигове, когато се разделя от Исус и Мария.

Отче наш... - 10 пъти

Слава на... и молитвата:

О, свети Йосифе, приемен баща на Исус Христос и истински съпруг на Дева Мария, моли се за нас и за умиращите през този ден.

баша на Исус Христос и истински съпруг на Дева Мария, моли се за нас и за умиращите през този ден.

Славни тайни
(сряда, събота и неделя)

Първа тайна: Размишляваме за славата на свети Йосиф - избран за мъж на Мария, за приемен баща на Исус и за глава на Светото семейство.

Отче наш... - 10 пъти

Слава на... и молитвата:

О, свети Йосифе, приемен баща на Исус Христос и истински съпруг на Дева Мария, моли се за нас и за умиращите през този ден.

Втора тайна: Размишляваме за славата на свети Йосиф, когато вижда как книжниците изумени слушат думите на 12-годишния Исус и се тълпят около него.

че не съм като другите човеки: грабители, неправедници, прелюбодеици..." Големият син е убеден, че за всички тези добри на баща му не остава друго освен да му се изплати и с благодати. Обвинението срещу такива е беззаплативно. Апостол Павел ще каже, че всички сме грешници, защото всички сме смъртни, а смъртта е наказание за греха.

Ето защо също и тези, които останаха в бащиния дом, вървящите, имат нужда да чуят гласа Господен, който казва „Простени са ти греховете“. Без прошката не може да се достигне безсмъртието за спасението, защото чрез греха бяхме лишени от Славата Божия (Рим. 3, 23). Какво липсва на големия брат? Един цифров анализ на използванието от него думи ще покаже, че за разлика от малкия син той не използва думата „татко“. За сравнение - малкият син ще я каже 7 пъти, което е числото на пълнотата.

Друга дума, която големият син няма да употреби, е думата „брат“; говорейки за своя брат пред баща си, ще каже „тоя ти син, който прахоса имота“. Тоест, който вижда в Бог само Господаря, а не бащата, той няма да види и във близкия брат. Обратно, който разпознае в Божието лице бащата, той ще открие и в близкия свой брат. И двамата синове не бяха разбрали баща си.

Отче наш... - 10 пъти
Слава на... и молитвата:
О, свети Йосифе, приемен баща на Исус Христос и истински съпруг на Дева Мария, моли се за нас и за умиращите през този ден.

Трета тайна: Размишляваме за славата на свети Йосиф, на когото в продължение на дълги години се подчинява и помага Божият син.

Отче наш... - 10 пъти

Слава на... и молитвата:

О, свети Йосифе, приемен баща на Исус Христос и истински съпруг на Дева Мария, моли се за нас и за умиращите през този ден.

Четвърта тайна: Размишляваме за славата на свети Йосиф, когато след смъртта си в ръцете на Исус и Мария е посрещнат от небесните жители и е приветстван като първи от патриарсите.

Отче наш... - 10 пъти

Слава на... и молитвата:

О, свети Йосифе, приемен баща на Исус Христос и истински съпруг на Дева Мария, моли се за нас и за умиращите през този ден.

Пета тайна: Размишляваме за славата на свети Йосиф, когато е заобиколен от ангели и светци на небето, а на земята е призоваван като първи и основен покровител на Католическата църква.

Отче наш... - 10 пъти

Слава на... и молитвата:

О, свети Йосифе, приемен баща на Исус Христос и истински съпруг на Дева Мария, моли се за нас и за умиращите през този ден.

На края се прибавят три Радвай се, благодатна Мариио... заради участието й в скърбите, радостите и славата на свети Йосиф.

По <http://www.sagadoweb.com>

Единият искаше да избяга в търсene на нови пътища и емоции, а другият пък остана, но не като син, а работник на щат, със „заплата“, без да търси нищо в повече, спазвайки правилата, лоялен, но без да познае бащината любов, милосърдие, прошка. Той беше сигурен в себе си, но ще каже Бог - който се надява на себе си и на света, той не се надява на Мене.

Малкият търсеше Бог в богатството и удоволствията, но те му изневериха. Нямаше на какво истински да разчита и тогава си спомни за отца и изобилието на дома му. Той откри, че бе съгрешил, напускайки Бог, и се разкая, просто взе решение да се върне, не очаквайки друго освен справедливостта на закона. Но ето чудо, той получи неимоверно повече: прегръдка, бащина любов, пръстен и царска трапеза, помирение истинско, не просто примирение под условия.

Милосърдният баща от днешната притча ликове за своя заблуден син, който се върна, но не спира дотук. Той иска да накара и своя по-голям син да отвори сърцето си, за да приеме брат си, да му прости, да се зарадва така, както сам той се радва, защото без всички синове, събрали на трапезата в славата, радостта му не би била пълна. Не би бил - както казваме в литургията - „всичко във всеки“.

Отец Петко ВЪЛКОВ

Блудният син

ната и миналото бива изоставено; пътят, следван досега, се изгубва от хоризонта. Помъдрелият човек, уморен от изтощителното търсene на пътища, различни от този на Бог, решава да се завърне при Отца. И ето ни във втората сцена, където доминираща фигура е бащата, наблюдаващ пустия път, надяваш, се против всяка надежда. Бог ни очаква, както пастир очаква заблудилата се овца. Той е централният образ в притчата, която ни се открива все по-вече като история на една не-разрушима и безмерна любов.

Еднакът задал се на хоризонта силуетът на блудния син, бащата тича да го срещне с прегръдка. Важно е да отбележим, че бащината любов достига сина, преди още той да е казал „прости ми“. Бащата не поставя условия, за да дари своите обятия, той просто видя завръщането, видя, че синът бе осъзнал своята слабост и нужда от своя баща. Защото където е бащата, там е изобилието, там е животът; далече от него се затъва в нищета. Някой би възразил: но защо той пусна сина си далеч от себе си, знаеши, че там няма живот. Но ние ще кажем, че Бог е баща, който не же-

лае да бъде обичан насила, без свобода няма истинска любов. Той страда, но дава дела от имота, не задържа при себе си пряко волята и ето очаква, трогва се, не е безразличен. Когато синът се завърши, голяма е радостта бащина, голямо е желанието да сподели празника със синовете си, защото завръщането е едно възкресение, преминава не от смърт към живот вечен.

Банкетът, даден заради помирението, не унижава сина, а го въздига над очакваното. Той е облечен в царска премяна, даден му е и пръстен - знак, че изгубеното достойнство по време на отдалечението е напълно възстановено. Нещо повече, на банкета в отвъдното ще бъде сам Бог, който ще ни прислужва с радост от завръщането ни към живота (12, 37).

Последната картина от притчата се спира на образа на големия син: трезвомислещ, доволен от своето достойнство, признато на всеослушание. Той смята разказанието, обръщането за реалност, необходима само за другите, на които гледа от високия пидестал на собственото признание. Неговата молитва е тази на фарисея на всички времена... „Боже, благодаря Ти,

В училището на II Ватикански събор

(Продължава
от миналия брой)

Размисли на отец Ецио Болис, доцент по богословие и преподавател в Милано, Бергамо и Торино, от срещата в Белене на 29-30 ноември 2012 г. с клира на Католическа църква в България. Текстът дава само основни насоки за размисъл.

ЗА ТАЙНАТА НА ЦЪРКВАТА

Тя е главен обект на внимание на II ватикански събор. Папа Йоан XXIII и Павел VI са смятали, че състоянието на Църквата е най-важно. Затова може да се каже, че съборът гледа навътре, към себе си, за да промени Църквата сама себе си. Приети са и два основни документа: *Lumen gentium* (конституция за Църквата) - *ad intra* (за делата вътре); *Gaudium et spes* (Църквата в съвременния свят) - *ad extra* (за отношенията с „външния“ свят). Съдържанието на документите дава съвсем ясно да се разбере проблематиката.

Lumen gentium има осем глави. Първата е Тайната на Църквата. Църквата „административно“ е устроена на базата на една пирамидална схема - Бог, папа, епископи, мириди, но документът не се придръжа към тази пирамидална схема. По „схемата“ на *Lumen gentium* на първо място след Бог идва Божият народ, защото Църквата е Божият народ и служи на Божия народ.

Тайна не означава нещо тайно, а една светлина, която не може да се разбере с човешките сетива. Църквата участва в тайната Христова, затова заема централното място. *Lumen gentium* има предвид Христос, а не Църквата. Църквата е функция на Христос. *Misterium Iumen* (тайна на светлината) - Църквата е като луната - поетична, но свети с отразена светлина. Ако не получи светлина от сълнцето, няма да свети, сълнцето ѝ придава красота. И Църквата, ако не е озарена от Христос, не представлява нищо; тя разпръска еднствено светлината, която идва от Христос.

Първото задължение на Църквата не е да прави, а да получава светлината от Христос. Църквата може да е учителка само ако е и ученичка. Тя трябва да се учи първо, а не да учи. Има и други образи. Църквата - като храм на Свети Дух, в който кръстени са живите камъни на градежа. И като Тяло: свети Павел говори в първото си послание до коринтяните, че Христос е глава, а същевременно еднакво достойнство имат всичките членове. Тя е и тяло, и организъм, който дава живот на тялото. А Свети Дух е диханието в Църквата. И съвсем естествено преди юридическия аспект на Църквата е бил духовният.

Има два начина да гледаме Църквата: отвън и отвътре. Ако погледнем витражите на един храм отвън - те ни се струват неясни. Нищо не ни казват. Докато отвътре е нещо съвсем друго: фигури, форми, цветове... Подобно

нещо е Църквата - отвън се виждат човешките измерения. Но когато някой я гледа отвътре, той вижда прекрасни неща. Естествено Църквата е видима и за да се впише в света, ѝ трябва структура, трябва ѝ външно измерение. Макар че дава живот на тялото, тя самата се нуждае от тяло. Затова е сравнена с град - градът е поставен в света, защитава жителите със стените си, но и вратите са отворени. Както и с лодка - лодката се люлее от вълните, но докато Иисус е на нея, тя не потъва. Стадо и къща - тези думи също служат като сравнения за Църквата в образния език на събора.

Втора глава е Божият народ. Той е съкупност, а не елит, но не е и нещо безформено, а има външна форма. За да разберем природата на Църквата, трябва да знаем Първия (Стария) завет. Бог пожела да спаси хората не индивидуално, а общо. Христовото спасение изисква общност. Иисус не ги вика поединично, а да участват заедно. Не може да се вярва и да се твърди: „Христос - да! Църквата - не!“ Църквата осъществява самата себе си, когато е събраният народ, тя е общение. Църквата без тайнствата, без Евхаристията - вече не е тя.

Много важно е отношението към мирияните. II ватикански събор говори за мирияните в положителен дух. Всички служби се вписват в самото кръщение. За да сме мисионери, се изисква само да бъдем кръстени - кръстените по силата на светото кръщение стават мисионери. Ние, по подобие на Христос - който е свидетел във времето и мястото, в които живее, ставаме Негови свидетели в света, в който живеем, т. е. мисионери.

Пета глава - какво разбирараме под призвание за святыните? В миналото се е смятало, че съществуват степени на святыните. Приемало се, че на най-висшето стъпало е духовният живот, след това идвало свещенството, а накрая - мирияните. Съборът казва, че вече няма определен вид призвание, което те прави свят. Всеки може да се освети, ако живее в максимална степен своято призвание. Милосърдието (любовта) е същността на живота за всички. Всички всекидневни събития ни дават възможност да живеем милосърдието (любовта). Светостта не чака някакви извънредни обстоятелства, за да се прояви, а се изразява в ежедневието.

ЦЪРКВАТА ОТВЪН

Gaudium et spes. Когато папа Йоан XXIII говори за събор, има предвид отношението на Църквата със света (1962). За разглеждането на този въпрос много допринася групата на бедните страни, например от Латинска Америка. Вече е нужно Църквата да не размишлява само за своята форма, а и за решаването на проблемите на света, Църквата да носи в сърцето си света. Идеята е да се представи, че Църквата и светът не са нещо отделно. И в света има място за спасение. От

друга страна, Църквата е в света, диша въздуха на света. Ако Църквата осъжда света - осъжда себе си. По това време в събора участва и Карол Войтила, който пише един от най-хубавите моменти за *Gaudium et spes* (22 - „Христос - новият човек“).

Какви са намеренията на *Gaudium et spes*? Църквата обича света както Христос го обича. И оттук - каквото вече следва... Например - нуждата от разпознаване на временната - това е практически принцип за отстояване на своята идентичност и диалог с другите. Ние можем да говорим ясно с другите, когато познаваме добре себе си. Т. е. трябва да се получи едно свързване със света - ние да го познаваме, и той нас да познава. Църквата рискува да загуби своята красота, „солта“ си, ако няма идентичност. Църквата дава „вкус“ на света, но за да го даде, трябва да го притежава. В нашия живот има малко време за мислене. Рискуваме да вземаме решения въз основа на чувствата, на сетивата. Но не стига само да виждаме нещата, по-нужно е да ги предвиждаме.

Вярата не се свежда единствено до култа, а да се живее и в светския контекст. Вярата не е само ритуал, а е свързана с работата, икономиката, изкуството... Посочено е, че важно нещо е бракът, че той не е само юридическа връзка. Изложени са и общи критерии. Например за отговорното майчинство и бащинство. Съборът обаче не влиза в конкретика. Това ще стане по-късно в „*Humane vitae*“ (Човешкият живот, папа Павел VI, 1968 г.). Положителното разглеждане на брака е също голям принос на събора. Той се приема като възможност да не грешиш.

Друг момент е ситуирането на християнин в политически аспекти. Не се посочва определен социален модел. Християнинът има избор. Ед-

9
ИСТИНА
VERITAS
Брой 3-4 (1472-1473)
март-април 2013 г.

но време модел е била монархията, а след папа Пий XII се позволява демократията. С II ватикански събор демократията се превръща в модел за избор. Но се посочва, че няма идеален политически модел. Важни са достойнството на човека и основните му права. Известно е, че някои т. нар. демокрации са спазвали по-лошо човешките права. Затова акцент се поставя на това каква религиозна свобода се дава.

Същото се отнася и за икономическите системи. Християнинът не е задължен да се свързва с един определен модел. Заслуга на Църквата е, че тя показва фалита на комунистическия модел, но и несъвършенствата в морала на капиталистическия модел.

Темата за социалната справедливост - папа Павел VI и *Populorum progressio* (Развитие на народите, 1967 г.). Съборът говори за Христос като за Този, Който е изbral пътя на бедността. Но тя не е разбирана само като липса, а и като бедност във вид на солидарност. Да споделиш това, което ни е дадено в Творението, и това, което имаш.

Методът в *Gaudium et spes*. Документът тръгва от дедуктивен метод (от общото към частното) към индуктивен метод (от частното към общото). Целта е той да не се опира само на абстрактни принципи, а да има конкретика. Ясно е, че дори и Църквата не може да реши всички проблеми. Но прави опити. Никой опит не е вечен, нито застрахован от грешки. Само Евангелието е вечно, но предводът - прилагането му - е съгласно условията на живот. Докато езикът е общ за всички. Ако сравняваме документа *Gaudium et spes* с други документи, установяваме голям напредък. Речникът на I ватикански събор е пълен с философски категории.

Христос - универсален посредник за спасението. Равните не са съгласни с това посредничество. И това е един от най-трудните моменти. *Dominus Jesus* - декларацията на Конгрегацията за вярата, описва този проблем (2000 г.). Ще кажа нещо по

въпроса. Посредничеството на Христос не може да се идентифицира с израза „извън Църквата няма спасение“. В Библията Бог желае спасението на всички чрез Христос. Начините на спасение не са единствено с Църквата. Да припомним теорията на „анонимното християнство“ на Карл Ранер. Трябва да знаем, че Бог решава кого да спаси, а не ние и нашите норми.

Срещата в Асизи. Не всичко се случи, както беше замислено. Папа Йоан-Павел II смяташе, че когато всеки се моли по свой собствен начин, това води до единство. Критериите е достойнство на всеки. Днес в Европа боят на мюсюлманите се увеличава. В България се строят заедно джами и черкви. Виждаме повече опасност от мюсюлманите, отколкото от атеизма.

Но папа Бенедикт XVI в Париж посочи опасността от обществото без Бог. Различните религии могат да благородяват човечеството, но и да правят по-трудно общуването между хората, което води до война. Затова съборът предложи религите да си сътрудничат в интерес на човешкото достойнство. Само когато всички работят заедно, резултатът ще е добър. А проблемът с мюсюлманите е, че те идентифицират християните с всичко от Запада. Да не забравяме, че през вековете е имало съжителство. Любопитен съм какво ще стане, когато исламът се „озападни“. Проблемът не е християнство-ислям, а повече християни и мюсюлмани заедно срещу атеизма и секулизма.

Въпрос: Какво ще кажете за монс. Лъофевър?

- Трябва да кажем, че той е бил критичен още преди събора. Неговите различия не са свързани само със събора. Някои неща може би не са правени точно. Той се е противопоставял на крайните решения и не е искал съборът да се откъсне от миналото. Истинският проблем е църковно-богословски - той не е вярвал, че Свети Дух присъства на събора. Докато според традицията папата и епископите са осенени от Свети Дух.

И-V

Званията - знак на надежда, основаваща се на Вярата

От стр. 1

жизнеността на вярата и любовта най-вече в енорийските и в епархийските общности, както и свидетелство за моралното здраве на християнските семейства. Там, където се живее плодотворно според Евангелието, там бликват и многобройни звания към свещенство и монашество“ (Павел VI, Радиопослание, 11 април 1964 г.).

През последните години различните църковни общности, представени по цял свят, биват духовно обединени всяка година - на четвъртата неделя на Пасха, за да измолят от Бог дара на светите звания и за да подложат наново на общ размисъл необходимост-

та от неотложен отговор на Божествения зов. Тази закона-годишна среща е важен ангажимент, който позволява да поставим званията към свещеннически и монашески живот в центъра на духовността, на пастирското действие и молитвата на вярващите.

Надеждата е очакване за нещо положително в бъдещето, ала същевременно тя трябва да поддържа нашето настоящие, често белязано от неудовлетвореност и неуспехи. На какво се основава нашата надежда? Гледайки историята на народа Израилев, разказана в Стария завет, ние виждаме постоянно как дори в моменти на най-големи трудности и плен изниква нещо, за ко-

На стр. 12

Вярата в милосърдната любов поражда милосърдна вяра

Послание на папа Бенедикт XVI за постното време 2013

„И ние познахме любовта, която Бог има към нас, и повярвахме в това“ (1 Йн. 4,16)

Скъпи братя и сестри,
Честването на Великия пост в контекста на Годината на вярата ни поднася безценна възможност да размишляваме върху връзката между вяра и милосърдна любов - между вярата в Бог, в Бога на Иисус Христос, и любовта, която е плод на действието на Свети Дух и ни води по пътя на посвещаването на Бог и на другите.

1. Вярата като отговор на Божията любов

В първата си енциклика аз предложих вече някои елементи, за да се разбере тясната връзка между тези две богословски добродетели: вярата и милосърдната любов. Тръгвайки от основното твърдение на апостол Иоан: „И ние познахме любовта, която Бог има към нас, и повярвахме в това“ (1 Йн. 4,16), припомних: „В началото на християнското съществуване не стои етично решение или никаква велика идея - това е среща с едно събитие, с една Личност, която дава на живота нов хоризонт и същевременно окончателна насока... Понеже Бог пръв ни обикна (вж 1 Йн. 4, 10), любовта вече не е само една „заповед“, а се превръща в отговор на любовта, с която Бог ни дарява и обгрижва“ (Deus caritas est, т. 1). Вярата представлява лично приобщаване - което включва всички наши способности - към откриването на безвъзмездната и „страстна“ любов, която Бог изпитва към нас и която се проявява напълно в Иисус Христос. Вярата е среща с Бог Любов, който говори не само на сърцето, но също така и на ума: „Познаването на Живия Бог е път към любовта и подчинението на нашата воля на Неговата, свързва интелект, воля и чувство в целокупния акт на любовта. Това обаче е непрекъснато развиващ се процес: любовта никога не „приключва“ и не завърши“ (пак там, т. 17). Оттук за всички християни и по-специално за „хората, ангажирани в милосърдните служби“, произтича необходимостта от вяра, от „среща с Бог в Христос, която да предизвика в тях любов и да отвори душата им към другия, така че за тях любовта към близния да не бъде, така да се каже, наложена отвън за повед, а следствие, произтичащо от вярата им, която действа чрез любовта“ (пак там, т. 30 а). Християнинът е човек, завладян от любовта на Христос и движен от тази любов: „caritas Christi urget nos“ (2 Кор. 5, 14), е отворен по определен и задълбочен начин за любовта към близния (пак там, т. 33). Тази нагласа се поражда преди всичко от съзнанието, че Господ ни обича, ни прощава и дори ни служи, като се навежда да умие нозете на апостолите и поднася Самия Себе Си на кръста, за да привлече човечеството към Божията любов.“

2. Милосърдната любов като живот във вярата

Целият християнски живот е отговор на Божията любов. Първият отговор е именно вярата - да приемем, изпълнени с удивление и признателност, една нечувана божествена инициатива, която ни предхож-

да и ни вика. А „ДА“-то на вярата бележи началото на една светла история на приятелство с Господ, което изпълва и придава смисъл на цялото наше съществуване. Но на Бог не Му стига да приемаме Неговата безвъзмездна любов. Той не се ограничава само да ни обича, а иска да ни привлече към Себе Си и да ни промени в дълбочина, така че да можем да кажем заедно със свети Павел „вече не аз живея, а Христос живее в мене“ (вж Гал., 2, 20).

Когато оставим място за Любовта на Бог, ние се уподобяваме на Него, вземаме участие в Неговата милосърдна любов. Да се отворим към Неговата любов, означава да Го оставим да живее в нас и да ни поведе да обичаме с Него, в Него и като Него; и тогава именно нашата вяра ще „действа чрез любов“ (вж Гал., 5, 6) и Той ще пребъдва в нас (вж 1 Йн., 4, 12).

Вярата е да постигнеш познание за истината и да се придържаш към нея (вж 1 Тим., 2, 4); а милосърдната любов - това е да растеш в истината (вж Еф., 4, 15). С вярата се завърза приятелство с Господ; с милосърдната любов се живее и се запазва това приятелство (вж Ин., 15, 14). Вярата ни кара да приемем заповедта на Господа и Учителя; милосърдната любов ни дава щастие до я приложим на практика (вж Ин., 13, 13-17). Във вярата ние сме вкоренени като Божии чеда (вж Ин., 1, 12); милосърдната любов ни кара да постянстваме именно в божественото родство, като носим плода на Свети Дух (вж Гал., 5, 22). Вярата ни кара да приемем даровете, които добрият и щедър Бог ни поверява; а милосърдната любов ги прави плододайни (вж Мт., 25, 14-30).

3. Неразрушимата връзка между вяра и милосърдна любов

В светлината на казаното дотук става ясно, че не можем никога да отделим или да противопоставим вярата и милосърдната любов. Тези две богословски добродетели са тясно свързани и е погрешно при тях да се търси противопоставяне или „диалектика“. От една страна, поведението на този, който поставя ударението върху приоритета и решаващия характер на вярата и така подценява и почти пренебрегва конкретните действия на милосърдната любов, като я свръждва до обикновен хуманен жест, действа ограничаващо. От друга страна, също толкова ограничаващо е да се преувеличават предимствата на милосърдната любов и нейната дейност, като се мисли, че делата заместват вярата.

Християнското съществуване се състои в продължително изкачване към върха на срещата с Бог, за да се слезе след това, носейки любовта и силата от срещата, с цел да служим на нашите братя и сестри със същата Божия любов. В Светото писание ние виждаме, че ревността на апостолите в известяване на Евангелието, която поражда вярата, е тясно свързана с милосърдните грижи в служба на бедните (вж Деян., 6, 1-4). В Църквата съзерцанието и действието, символизирани по определен начин чрез евангелските фигури на Мария

и Марта, трябва да съществуват заедно и да се интегрират (вж Лк., 10, 38-42). На първо място трябва да бъде винаги връзката с Бог, а истинското евангелско споделяне трябва да се корени във вярата (вж Катехизис по време на генералната аудиенция от 25 април 2012 г.). Понякога има тенденция терминът „milosърдна любов“ да се свръждва до солидарност или до най-обикновена хуманитарна помощ. Важно е обаче да се помни, че най-голямото дело на милосърдната любов е именно евангелизацията, което ще рече „службата на Словото“. Няма по-благотворно и следователно по-милосърдно действие към близния от това да споделиш хляба на Словото Божие, да го направиш участник в Благата вест от Евангелието, да го въведеш във връзката с Бог. Евангелизацията е най-възвишеното и най-пълното въздигане на човешката личност. Както го написа Божият раб папа Павел VI в енциклика Populorum progressio, първият и основен фактор в развитието е известяването на Христос (вж т. 16). Това е изначалната истина на Божията любов към нас, живяна и известена, която отваря нашето съществуване към приемането на тази любов и прави възможно цялостното развитие както на човечеството, така и на всеки отделен човек (вж енциклика Caritas in

**11 ИСТИНА
VERITAS**
Брой 3-4 (1472-1473)
март-април 2013 г.

В БАН беше подписана декларация за толерантността между вероизповеданията и етносите в Република България

От стр. 1

Александър Невски“, Негово високопреподобие архимандрит Абгар Ховагимян - архиерейски наместник на Арменската епархия в България, г-н Бирали Бирали - заместник главен мюфтия, пастор Евгений Найденов - председател на Обединените евангелски църкви, епископ Христо Пройков - председател на Епископската конференция на Католическата църква в България, проф. Хени Лорер - представител на Централния израелтънски духовен съвет.

„Обединявайки се, ние декларираме своята ясна позиция за толерантност, която възприемаме като нов модел на удостоверяване на взаимоотношения между нациите и институциите и тяхната комуникация. Декларираме отговорността си в запазването на уникалността на световната цивилизация, на нейното многообразие от начини на живот, култури, вероизповедания, етнически и национални черти“, се казва в приетата декларация.

Всички присъстващи се обединиха и около тезата, че темата за толерантността в българското общество в XXI век трябва да бъде изведена с приоритет както за възпитани-

veritate, т. 8).

Накратко, всичко тръгва от Любовта и се стреми към Любовта. Безвъзмездната Божия любов ни е предадена чрез вестене на Евангелието. Ако я приемем с вяра, ние получаваме този първи и необходим контакт с божественото, способен да ни накара да „се влюбим в Любовта“, да живеем и израстваме в тази Любов и с радост да я споделяме с останалите.

За връзката между вярата и делата на милосърдната любов - едни думи от посланието на свети Павел до ефесяните може би обобщават най-добре техните взаимовръзки: „Зашто по благодат сте спасени чрез вярата; и това не е от вас - Божий дар е; не е от дела, за да не би някой да се похвали. Зашто Негово творение сме създадени в Христа Иисуса за добри дела, що Бог е пред назначил да вършим“ (2, 8-10). Так се долавя, че всяка инициатива за спасение идва от Бог, от Неговата благодат, от Неговата прошка, приета във вярата; но тази инициатива не ограничава нашата свобода и нашата отговорност, а ги прави по-автентични и ги ориентира към делата на милосърдната любов. А тези дела не са основно плод на човешките усилия, от които да извлечем слава, но се раждат от вярата, извират от благодатта, която Бог дарява в изобилие. Вяра без дела е като дърво без плодове; тези две добродетели се нуждаят една от друга. Постното време ни кани именно чрез традиционните указания за християнския живот да подхранваме вярата...

На стр. 14

4. Първенство на вярата, предимство на милосърдната любов

Като всеки Божи дар вярата и милосърдната любов ни водят отново към действието на Свети Дух (вж 1 Кор. 13), този Дух, който се провика в нас „Авва, сиреч, Отче“ (Гал., 4, 6), и който ни кара да кажем „Исус Господ“ (1 Кор., 12, 3) и „мараната“ (Ела, Господи! - б. ред.) (1 Кор., 16, 22; Откр., 22, 20).

Вярата - дар и отговор, ни помага да познаем истината за Христос като въплътена и разпъната Любов, като пълно и съвършено съгласие с волята на Отца и безкрайно Божествено милосърдие към близния; вярата запечатва в сърцето и в ума твърдото убеждение, че именно тази Любов е единствената реалност, побеждаваща злото и смъртта. Вярата ни подканва да гледаме към бъдещето със силата на надеждата, в увереното очакване, че победата на Христовата любов ще достигне своята пълнота. От своя страна милосърдната любов ни кара да влезем в Божията любов, разкрита в Христос, кара ни да се присъединим като личности и съществуване към цялостната и безрезервна отданост на Иисус към Отца и нашите братя. Вдъхвайки ни милосърдна любов, Свети Дух ни прави да участваме в самата жертва на Иисус - синовна към Бог и братска към всеки човек.

Връзката, която съществува между тези две добродетели, е подобна на тази между двете основни тайнства на Църквата: Кръщене и Евхаристия. Кръщението (sacramentum fidei) предхожда Евхаристията (sacramentum caritatis), но е ориентирано към нея - представляваща пълнотата на християнския път. По подобен начин вярата предшества милосърдната любов, но се разкрива истински само ако е увенчана с нея. Всичко започва със смиреното приемане на вярата (да знаеш, че Бог те обича), но трябва да достигне до истината за милосърдната любов (да знаеш да

гледи и гледни точки.“

В хода на срещата председателят на БАН информира присъстващите, че по негова инициатива ще бъде създаден Институт по педагогика към БАН, който да бъде генератор за бъдещи промени в цялостната философия на бъдещата педагогическа дейност, съобразени с реалностите на информационното общество, в което живеем.

На срещата присъстваха още г-н Гиньо Ганев - председател на Сдружението за конституционализъм и демокрация и един от инициаторите за подписане на декларацията, отец Петко Вълов от Католическата екзархия, г-н Ахмед Ахмедов - главен секретар на Главното мюфтиство, и Войислав Хаймов - секретар на Софийската синагога.

От страна на Българската академия на науките на срещата присъстваха: чл.-кор. Николай Милошев - заместник-председател на БАН, проф. Евгений Николов - главен научен секретар, проф. Никола Малиновски - председател на Общото събрание на БАН, чл.-кор. Светлана Куюмджиева и проф. Стефан Хаджиджодоров - съветници на председателя на БАН.

„Каритас“ - България, се застъпва за намаляване на бедността и социалното изключване

Освен реалните грижи, които предоставя, пряко съобразени с нуждите на бедните и уязвими групи от обществото, „Каритас“ в България концентрира своите усилия и в анализи и застъпнически политики, насочени към прилагането на трайни мерки за намаляване на бедността.

След задълбочени изследвания сред бедните и уязвими групи от обществото „Каритас“ - България, изготвя всяка година доклад, разглеждащ ситуацията на бедност и социално изключване в България. Докладът е в пряка връзка със стратегия „Европа 2020“ и освен анализ на ситуацията съдържа и препоръки за намаляване на бедността и социалното изключване. Този път акцентът е поставен върху справяне с детската бедност и тази сред възрастните хора и хората с увреждания. Някои от препоръките са свързани с: осигуряване на достъп до качествено образование и намаляване на процента на деца, преждевременно напуснали училище; регламентиране на правни възможности за учене и за дипломиране за различните образователни степени за деца и младежи, отпаднали от образователната система; развитие на мрежа от комплексни медико-социални грижи в семейна среда за болни и самотни възрастни и за хора с увреждания; осигуряване подкрепа на семействата, които полагат грижи за тях.

Проучванията и препоръки

те, направени от „Каритас“ - България, бяха представени от Росица Петрова, координатор „Социални политики“, пред ключови европейски институции на специална конференция, която се провежда в Брюксел на 21 и 22 февруари т. г. Едновременно с това те бяха изпратени до български политики и институции, пряко ангажирани със стратегия „Европа 2020“ и с поетите от българското правителство ангажименти за намаляване на бедността, както и бяха включени в доклада в сянка: „Изпускатки влака за приобщаващ растеж“, подгответ от „Каритас“ - Европа, и предоставен на Европейската комисия.

Застъпническите действия на „Каритас“ - България, са в пряка връзка с мисията на организацията за изграждане на по-справедливо и хуманно общество. Чрез тях „Каритас“ - България, допринася за разработването и прилагането на дългосрочни и ефективни социални политики, които да водят до устойчиво подобряване качеството на живот на бедните и уязвими хора, като гарантират правата и достъпа им до социални, здравни и образователни услуги.

„Каритас“ - България

**12 ИСТИНА
VERITAS**
Брой 3-4 (1472-1473)
март-април 2013 г.

Е е известно точно кога за пръв път са започнали да ползват камбаните за събиране на християните на молитва. В ранохристиянските времена специални духовни лица - лаосинакти (народосъбиратели), са ходели от човек на човек и са извършвали оповествяването.

Според преданията за пръв път камбана е използвана за тази цел от свети Павлин Милостиви, епископ на Нола (353-431).

Павлин сънувал прекрасен сън: ангелчета летят по небето и държат в ръцете си звънчета, издаващи чуден звук. Полското цвете камбанка му подсказва точната форма на звънчетата, които започнали да използват по време на християнските богослужения.

Звънчите наричат с името камбана - на името на областта, където започнали да ги употребяват най-напред, а именно Кампания с по-известни градове Неапол и Нола. На името на втория град малките камбани се наричат ноле.

В писмените източници за пръв път се споменава за използване на камбани в християнските богослужения в Рим и Орлеан едва към VII в. През VIII в., по времето на Карл Велики, камбани са използвани масово на Запад.

Отначало те са изковани от листов метал (ламарина), а по-късно са отливани от медно-калаена сплав. По-нататък към сплавта започват да добавят желязо и рядко сребро.

На Изток камбани се появяват едва през втората половина на IX в., когато по молба на византийския император Василий Македонец (867-886) венецианският дож Орсо изпраща в Константинопол 12 камбани за новооткрита черква. „Нововъведение“ не получава широк прием. Масово

Кратка история за ползването на камбаните в християнските богослужения

камбани започват да се ползват едва след превземането на Константинопол от кръстносците (1204 г.).

Исторически е доказано, че в Русия камбаните са дошли от Запад, а не от Византия. Най-старият източник, в който се споменава за употреба на камбана в Русия, е от 996 г.

Руските майстори на камбани са известни в цял свят. За пръв път през 1194 г. се споменава (в един летопис от Суздал) следното: „...а то чудо подобно молитво и верою епископа Иоанна, не исца мастери от немец, но налице мастери от клеврет св. Богородици и своих, иных олову лъяти...“ Първите камбанолеярни в Русия са устроени в Киев в началото на XII в. Първите лети руски камбани са малки, съвсем гладки (без орнаментални украси и надписи).

В България има данни за наличието на камбани от края на XII и началото на XIII век, за което свидетелства и откритата в Мелник камбана, датирана към 1213-1214 г., дар от деспот Алексий Слав за черквата „Свети Никола“ в Мелник (най-старата запазена църковна камбана в Европа).

У нас по манастирите все още се използват за оповествяване и особен род уреди, наречени „било“ (дървена дъска) или „клепало“ (метална плоча). На практика и двата уреда се наричат „клепало“. Дървените клепала са стационарни и преносими. Звукът се произвежда чрез удари по уреда със специално чукче. Интересна версия за това кога се е ползвало клепало за първи път, дава една монахиня от метоха в Сопот. След като Ной построи своя ковчег, започва с удари по дъска да призовава живите твари да се придвижат към него, за да бъдат спасени от потопа. Металните са само стационарни.

В VII в. папа Сабиниян (604-606) официално въвежда употребата на камбаните по време на богослужението, а след около 300 години папа Йоан XIV постановява ритуала „кърщение“ на камбаните: поръсват ги със светена вода, дават им имена, обличат ги с дрехи - както при кърщението на хората. Традицията да се „кърщават“ камбаните е жива и до днес. Според латинския обред само епископът има право да освещава камбани

те и не може да упълномощи „редови“ свещеник, освен ако няма издадено специално папско позволително.

Свещенослужителят благославя вода, в която е разтворена сол, и докато чете определените молитви, измира камбаната с разтвора като знак на очистване. Вероятно оттук идва и названието на ритуала „кърщаване“. След това извършва седем помазания по външната страна на камбаната с елея за болните и четири помазания от вътрешната страна с миро. Всички тези помазания означават даровете на Свети Дух, които вярващи, призовани от камбаната, ще дохождат да измолват в черквата. След благословията с тамян свещенослужителят поставя кадилницата под камбаната, за да се „напои“ благословеният метал с миризмата му. След това измолва Бог да даде на звънчера (камбаната - б. а.) силата и действието на Своя глас и я удря три пъти. След него същото правят кръстникът и кръстницата, като по този начин предават призванието.

На камбаната се дава име на светец или светица, което се гравира на външната страна заедно с имената на кръстника и кръстницата. Те обикновено са дарителите на камбаната или благодетелите (ктираторите) на черквата.

Първоначално камбаните са монтирани върху специално построени на покривите на черквите камбанарии, които с времето се превърнали във великолепни кули и стройни камбанарии (звънници).

Карильонът е църковен музикален инструмент, състоящ се от набор камбани (не по-малко от 23), настроени по хроматичен ред в диапазон от две до шест октави. Звънчите на карильона са закрепени не-подвижно. В тях се удрят зачлените отвътре езици. Последните - с помощта на система от въжета и макари - са съединени с клавиатура, от която става и „управлението“ на мелодията (звънчите). Най-често карильоните се монтират на църковни камбанарии или градски часовникови кули.

В наши дни по света има действащи около 900 карильона. Има и електронни камбани и карильони.

По материали от интернет:
инж. Стефан ПАПУКЧИЕВ,
KdB

Званията - знак на надежда, основаваща се на Вярата

От стр. 9

то на потопа (срв. Бит. 8, 21-22), или пък по време на изхода и прекосягането на пустинята (срв. Втор. 9, 7); вярност на Бог, която отива дотам, че да скрепи с печат Новия и Вечен завет с человека чрез кръвта на Сина Си, умрял и възкръснал заради нашето спасение.

Във всеки момент, особено в най-трудните мигове, верността на Бог - автентична движеща сила на историята на спасението, е тази, която кара да се разтупят сърцата на мъжете и жените и ги утвърждава в надеждата, че един ден ще стигнат Обетованата земя. Тук е солидното основание на всяка надежда: Бог не ни оставя никога сами и е верен на дадената дума. Поради тази причина във всяка ситуация - благоприятна или неблагоприятна, ние можем да храним солидна надежда и да се молим заедно с псалмопевеца: „Само в Бога се успокоявай, душо моя, защото на Него ми е надеждата“ (Пс. 61, 6). Да се надяваш, означава да се повериш на верния Бог, Който пази обещанията на завета. „Вяра“ и „надежда“ изглеждат тясно свързани. Всъщност „надежда“ е основополагаща дума на библейската вяра, затова в на-

ко пасажи „вяра“ и „надежда“ изглеждат взаимозаменяеми. Така Послание до евреите тясно свързва „пълната вяра“ (10, 22) с „неотклонно изповедание на надеждата“ (10, 23). По същия начин, когато Първо съборно послание на Петър насърчава християните да бъдат винаги готови да отговорят всекому относно logos-a (Словото) - смисъл и причина за тяхната надежда (срв. 3, 15) - „надежда“ е равнозначна на „вяра“ (Енциклика „Spe salvi“, 2).

Скъпи братя и сестри, в какво се изразява верността на Бог, на която ние трябва да се уповаваме с твърда надежда? В Неговата любов. Той, Който е Отец, излива любовта Си в нашите сърца чрез дадения нам Дух Светий (срв. Рим. 5, 5). И тъкмо тази любов, проявила се изцяло в Иисус Христос, отправя призив към нашето съществуване и изиска отговор за онова, което всеки от нас иска да направи с живота си, за онова, което е склонен да вложи в него, за да го осъществи изцяло. Божията любов понякога следва немислими пътища, но винаги застига тези, които я търсят. Надеждата се подхранва от тази увереност: „И ние познахме любовта, която Бог има към нас, и повярвахме в това“ (1 Йоан

На стр. 15

Мари Уорд и нейното дело

У нас Мари Уорд е непозната. Тя не е светица, но е направила много за Църквата и образованието на девойките.

Родена е на 23 януари 1585 г. в Мултив, графство Йоркшир, в неспокойно за Англия време. На английския трон е Елизабет I - протестантка, която въвежда протестантството като официална религия за страната. Кралицата ненавижда католицизма и своята братовчедка католичка Мария Стюарт - кралица на Шотландия. Както е известно, по-късно дори я изпраща на гилотината. Елизабет I забранява със закон католицизма в страната. Мнозина аристократи и граждани, несъгласни с налогъната им протестантска вяра, са хвърлени в затворите или загиват на гилотината. Бабата на Мари Уорд също е осъдена и преживява 14 години в затвора.

В 1601 г. Мари Уорд проявява желание за религиозен живот, отказва да се омъжи за видния политик и привърженик на кралицата Едуард Невил и отива във Фландрия като послушничка в клариския манастир „Свети Омер“. Послушанието ѝ е да получава и изпраща помощи. Когато в 1606 г. дава обети, не е в добра физическа форма. Едва след няколко седмици ѝ разрешават да излеза по служба.

След известно време Мари разбира, че призванието ѝ е другаде. Според възможностите си тя оказва подкрепа на един манастир във Фландрия за английски девойки. Постепенно у нея се ражда идеята девойките да вземат момичета и да ги обучават в манастира. Така възниква Институтът на англиканските госпожици, като манастирът приема юезуитския устав.

Мари Уорд се връща в родината си въпреки неблагоприятната обстановка за католиците там. В Англия тя действа за укрепване на връзките между свещеници и миряни. Скоро това става известно и тя получава смъртна присъда, която обаче не се изпълнява. Като по чудо е оправдана.

Тя отново напуска родината си, за да отиде в Рим, където продължава да преподава сред девойки от католически семейства. В Рим не са съгласни с нейната дейност и я принуждават да остане в клаузура, което означава да прекрати преподаването. Тя не се съгласява. Папа Урбан VIII я обявява за еретичка и едва 50 години след смъртта ѝ Ватикан признава благородната ѝ дейност и открито я обявява за основателка на конгрегацията на Блажена Дева Мария, която днес се нарича „Конгрегация на Иисус“.

Приживе, когато се налага да напусне Рим по време на 30-годишната война, курфюрст Максимилиан I в Бавария проявява интерес към дейността ѝ и я взема под протекцията си. В Мюнхен се постепенно училище за момичетата. Освен в Бавария конгрегацията има институти в Северна Америка и в Африка.

Мари Уорд умира в 1645 г.

„Мари Уорд се моли на Дева Мария“ -
художник Франц Унтербергер, ок. 1755 г.

Някои кратки мисли от Мари Уорд

Бедност. Не се страхувам от бедността, а се страхувам от злото, което идва с богатството.

Ние не бива да виждаме нужда там, където можем да помогнем. Не трябва да даваме преднина на нуждата там, където я няма.

Който е богат, трябва да дава с удоволствие. А който има потребност и е смирен - с удоволствие да приема.

Благодарност. По-скоро бих умряла, отколкото да бъда неблагодарна и да нараня някой, който се старае да ми стори добро. Нека Бог даде да бъдем наистина благодарни.

Призвание. Аз препоръчвам вярност във вашето призвание - за да го живеете с постоянство и силно в любовта.

Смирение. Смирението е истина; да постигнете смирение е голяма милост и няма такова усилие, което да не си струва за постигането му. Смирението трябва да се измоли от Бог и да става ежедневно и постоянно.

Решителност. Каквото можем сами да направим, не бива да го оставяме на другите да го правят. Този, който иска да спечели, трябва да бъде внимателен в малките неща.

Не трябва равнодушно да оставяме другите хора в неведение.

Не се старай толкова много да се харесаш на близките си. По-добре е повече да си им полезен. Във всички твои дела и постъпки показвай решителен нрав. Не влизай в размяна на думи и не се разправяй с тези, които се показват твърдоглави или ти противоречат.

Брагове. Да оставим Бог да прави това, което иска. Моли го да се отнася към нашите гре-

чено. Ще устоим на всичко, за да постигнем целта си.

Здраве. Внимавай за здравето си. Действай така в работата си, че да не загубиш здравето си. За да си здрав в тяло и душа, трябва да благодариш на Бог. Запази здравето си, защото без него ще направиш твърде малко от много-то, което трябва да сториш.

Бог. Бог има Свое време за всичко. Бог не дава повече, отколкото ни е отредено и колкото леко можем да понесем. Божията воля е най-доброто. Грижи се Бог да заема винаги първото място.

Страдания. Страданията, които не са причинени от грехове, не са бреме.

Ред. О, как добре са подредени Твоите творения, Господи, Боже мой.

Смелост. Ако отиваш към добро, не трябва да възвисяваш себе си над другите и не трябва да се отчайваш от лошото.

Спокоичество. Имаме спокоичество и мир в Бог, не в хората. Най-доброят начин да достигнем любовта на Бог е в това - да бъдем спокойни в душата си.

Храброст. Най-голямата нищета е, когато се срещат малодушни и отчаяни хора, които се обезсърчават поради незначителни неща.

Доверяване. Довери се на Бог като на добър баща, опитай се да разбереш Неговите благодеяния и обнови упованието си чрез по-голяма надежда.

Съвършенство. За да постигнем съвършенство, е необходимо познанието на истината; необходимо е още това познание да се обича и да се ориентираме според него.

Време. Това, което не е ста-

нало в една година, може да се остави за друга; за това, което се отнася до мен, не бързам; мога добре да изчакам времето и часа на всемогущия Бог.

Истина. Да казваме истината и да вършим добро - това направихме.

Този, който не може да мами, не може да бъде измамен. Истината изисква да познаваме нещата, които са в самите нас; да правим разлика между дребните и съществените, измежду тези, които трябва да се направят, и тези, които не трябва да бъдат направени.

Не харесвам никакъв вид измами, но най-вече самозаблудата. Покажи се, какъвто си, и бъди такъв, какъвто се показваш.

Хитрост е да казваш нещо, което не е в сърцето ти, а глупост - да казваш всичко, кое то е в сърцето ти.

Обичай истината, търси знанието не заради самото знание, а за целта, към която те води, а това е Бог.

Някои мислят, че не си струва да се правят обикновени неща. Обаче за нас важи: да уреждаме добре обикновени

Вещи на монахинята

„Каритас“ - милосърдна любов и посвещаване на близния

От стр. 2

волята на Отца и като безгранично Божие милосърдие към близния... От своя страна милосърдието ни въвежда в Божията любов, изразена в Христос, и по личен и екзистенциален начин ни прави част от тоталната и безусловна отдаленост на Исус на Отца и на неговите братя и сестри.“ Тези думи са упование както за страдащи, така и за този, който помага; както за протегналия ръка, така и за този, който я поема. Водени от взаимосързаността на двете основни християнски добродетели - вярата и милосърдието, и от знанието, че „вярата без дела е като дърво без плодове“, сътрудниците на „Каритас“ в България ще продължават в своята всекидневна дейност да бъдат проводник на Божията любов към нуждаещите се. Защото „Каритас“ е Милосърдна любов и посвещаване на близния.

Всеки може да изрази своята съпричастност към хората в нужда, като се включи като доброволец в някоя от дейностите на „Каритас“ или като изпрати SMS с текст DMS CARITAS на 17777 на цена 1 лв. за всички мобилни оператори. С това ще допринесете болен и самотен възрастен човек да получи грижи, топлина и разбиране в своя дом.

„Каритас“ - България

католическа апостолическа
ЕКЗИСТЕНЦИЯ
№ 1457/94
от 14 юли 1994 г.
1606 София, ул. „Люлин“ № 5

Д Е К Р Е Т

На редовно заседание на Епископската конференция
на БЪЛГАРИЯ се взе следното

РЕШЕНИЕ:

Да се учреди благотворителна Католическа организа-
ция КАРИТАС БЪЛГАРИЯ, която да има за цел да извършва
социална дейност на Католическата Църква на територия-
та на Република България, като самостоятелна организация.

Архиепископ Мелетий Сабанов
Николай Спасов Сандански
+ Георги Иванов
Софрица-Иванчев
+ Кръстьо Розуков

Xристияни от по-старите поколения, а вероятно и някои клирици все още причисляват балерините и танцьорите изобщо към безнравствените хора. Отдавна в народ да битува мнението, че балетът, танците пред публика нямат нищо общо с моралните изисквания на християните, наложени им от Светото писание. Или с други думи хората, занимаващи се с танцово изкуство, са далеч от Бог и Църквата и дори че „обиждат“ Бог с дейността си. Разбира се, има вярващи, които ще ме оборват, но не към тях е адресирана тази статия.

Поводът да я напиша е 29 април - обявен за Международен ден на балета, а и моята професия на балетен корепетитор в детска балетна школа. Друг повод е познанството и партньорството ми в работата с балетни педагогки - добри, искрени и разбрани колеги с висока култура и професионализъм. Неотдавна при разговор с една от тях тя подхвърли: „Е, нали знаеш, нас Църквата не ни обича.“

Така стигнах до идеята за този материал, чиято цел и място не е да се опише интересната история на балета, а само да се посочат примери от Светото писание, които да докажат, че танцът не само че не е противен на религията, но дори е свързан с нея.

В Стария завет примерите с танци са многообройни. Упоменат е съпроводът им с пляскане на ръце, свирене на тръби, цимбали, тамбурини и флейти. Има танци, свързани с идолопоклонството - като танца на евреите пред Златния телец (Изх. 32, 6 и 32, 19), както и танца на Саломе в Новия завет, който е причина за мъченичество на свете Йоан Кръстител (Мат. 14, 6 и Мк. 7, 22). Целта на тези танци са порочните желания за унищожаване на истинния Бог и Неговите избраници, но не на последното място и удоволствието. Но в повечето епизоди, описани в Библията, тълкуването на танците е позитивно.

Старите евреи отбелязват с танц радостта си от победата над врага, танцуват на сватбени тържества и по повод на важни моменти в общественния им живот. Победата на Давид над филистимците се отбелязва с песни и танци (I Царств. 18, 6-7), как в същата книга се описва как Самуил изпраща цар Саул да посрещне пророците (I Царств. 10, 5) с псалтир, тимпан, пищялка и гусла, а пророците танцуваха, изпаднали в транс. В следващия шест стих се казва, че под действието на танца и музиката и над Саул ще слезе Свети Дух и той ще започне да пророчства.

Малко по-неясно относно танца е описането в книга Иудит (15, 13-14), където се го-

вори за победоносно обичване с венци заради победата над Холоферн, но танцът е изразен по-скоро с движения ходом. Какви точно са били тези движения, не се знае, но най-вероятно нещо, подобно на танц.

В двета последни псалма от Библията (пс. 150, 4, пс. 149, 3), както и в пс. 46 (47), 2 също се говори за танц. В пс. 149 танцът е отбелязан с думата хоро. Във Вулгата е употребена думата chorus, което означава хора. Когато се описва скачане, пък се използва думата saltare.

Много често в средновековните трактати се цитират два примера на танци: танцът на Мариам - сестрата на Аарон, след изхода от Египет (Изх. 15, 20) и танцът на Давид пред ковчега Господен (II Царств. 6, 14). На присмеха на Саулова дъщеря Мелхола Давид отговаря, че не се страхува да се унизи пред Господ, защото от това славата му ще се увеличи.

Благосклонни аргументи към танца се превеждат в книга Еклесиаст (3, 4), откъдето проличава, че танците „вли-

Танц в базиликата в Марияцел, 2004 г.

Танцът като откровение и молитва

зат“ в разпределението на времето - в смисъл, че има подходящо време за всяка дейност (Екл. 3, 1-8).

Една от най-възвишенните и поетични книги в Библията - „Песен на песните“ - литература не само с високи художествени достойнства, но и с богословска настеност, ни дава също пример за танц (Песн. 7, 1). Тук отново танцът е отбелязан с думата хоро.

Още два примера с изразено положително отношение към танца намираме в Съдии израилеви (11, 34), когато дъщерята на Ефтай, танцуващи, отива да посрещне победителя баща, и в 21, 21, където синовете на Вениамин очакват танца на силомските моми, за да излязат те и да ги откраднат.

В творбите на отците на Църквата могат да се намерят противопоставления на танца на Давид с този на Саломе. Някои от отците са непримирими противници на всеки танц изобщо - например Йоан Златоуст (349-407), други - като Григорий Нисийски (330-395) и Григорий Назиански (ок. 330-390) се изказват позитивно за Давидовия танц. Амброзий Медиолански от IV в. поставя началото на една тълкувателна традиция, която съпоставя Давидовия танц със стиха от евангелието на Лука (7, 32), където се казва: „Свирхме ви с пищялки, а не иг-

рахте; пяхме ви жални песни, а не плакахте.“ Танца на Давид свети Амброзий схваща като духовен танц, който издига вярващия към рая - танц на духа, роден от екстаза във вярата. Има и танц на тялото - за удоволствие и като израз на плътски чувства, който естествено светецът от Милано отрича. В XII век Ричард от Сен Виктор разграничава „телесен“ от „душевен“ танц. В същия период обикновено танцуващият Давид се посочва като пример за смирение на християнина. Хонорий Августодонски (XII в.) тълкува думата хор (chorus) по два начина - като идея за общност и съгласие, но и извежда chorus от думата chorea - танц, като говори предимно за езическите танци, които се правят в кръгово движение, символизиращо въртенето на небосвода и движението на планетите.

Редица примери, описани в средновековни трактати, свидетелстват, че в черквите се е танцувало. Още в първите векове в някои литургични форми е включен религиозен танц. Мъченик Юстин (100-165) пише за деца, които не само пеят, но използват музикални инструменти и звънчета и танцуващи в черквата, а Григорий Назиански препоръчва на император Юлиан да не танцува езически танци, а танцът му да бъде само с по-

чит към Господ.

В разцвета на Средновековието Жан Белет - автор на литургии, бегло споменава танците на поддяконите при честване на празника Обрезание Господне - 1 януари, или на Богоявление - 6 януари, или на октава на втория празник. Организират се и четири различни танци, които се танцуваат след Коледа. В Амиенската катедрала канониците организирали за Великден ритуален танц pelota. Доайенът на канониците повеждал танца във форма на хоро, като подхвърлял топка, която после преминавала в ръцете на другите танцуващи каноници и те си я подхвърляли един на друг. Танцуващи, пеели пасхалния химн Victimae pascali laudes. От този факт може да се направи връзка с мислите, изказани от Хонорий - като за едно символично, погребално, космическо тълкуване, предадено на топката, което представя символично слънцето като символ на празничния ден на възкресението на Спасителя. Епископът на Руан Од Риго (1248-1275) споменава монасите от Виларсо, които танцуваха на литургичните празници на светите Младенци и на света Мария Магдалена, позававайки се на примера на Давид.

Други известни танци през Средновековието са на празника на свети Йоан - 24 юни, когато християните палят големи огньове, прескачат ги и танцуваат около тях, за да измолят от светеца здраве и добра реколта. Тук следва да се споменат нестинарските танци върху жарава, където нестинарите танцуваат с икони в ръце, изпадайки в транс и мистична екзалтация.

По време на голямата чума на епидемия в Европа в средата на XIV век възниква т. нар. Мъртвешки танц, създа-

ден под впечатление на страшната чума, която почти опустошава Европа. Този танц - пак във формата на chorus, е изобразен в някои черкви в Западна Европа - например в черква в Оверн са изобразени хора от различни социални групи как играят хорото на смъртта. Подобно изображение има и в храма „Свети Николай“ в старата част на Берлин.

В 1689 г. отец Местрие също свидетелства в книгата си „Стари и съвременни балети“ наличието на танци в богослужението на големи религиозни празници.

От изложеното по-горе може да се заключи, че танците в известна степен са отражение на народната набожност, която си пробива път твърде рано в Църквата. Подобни влияния има и в църковната музика от епохата на григорианския хорал, както и по-късно - при въмъкане на строфичната песен в богослужението.

Вероятно могат да се намерят още много примери за църковните танци през Средновековието. Всеизвестен факт е, че по-късно Църквата забранява всякакви танци в храмовото пространство, а към народните танци не е добре благоразположена.

Днес обаче старите традиции все още не са напълно забравени. В Африка определени части на литургията се танцуваат паралелно с изричане на текста. Така е запазена една фолклорна традиция, защото като е известно, всеки народ има право да обогати Универсалната църква с националните си особености в изповядване на вярата.

В Европа също има примери на танц в храма. В базиликата на поклонническата местност Magna mater Austriae в Австрия на юбилейното поклонничество в 2004 г. група девойки танцуваха пред един от олтарите.

В хореографията все повече се ползва не само балетна музика, а дори и творби от църковната музика. Като пример за това може да се посочи хореографската постановка на Уве Шолце върху Меса в до минор на Моцарт, изпълнена от балета на Лайпцигската опера. А балетните групи, на част от които съм корепетитор, пред две години за празника Благовещение подготвиха и изпълниха танц върху „Аве Мария“ на Бах-Гуно, който се посрещна с голям интерес от публиката.

Творците, занимаващи се с танц и балет, се посвещават на това изкуство с цялата си душа и тяло, от все сърце, екзалтирано, с радост. Както всички творци, така и те са осенени от Свети Дух, готови всички на жертви за танцовото изкуство, защото то е тяхното призвание. Чрез танца те изразяват радостта и болката, любовта към живота и към близкия и Бог. За тях танцът е не само призвание - той е откровение и молитва, макар и те самите често да не осъзнават това. Защото всеки прославя Бог според способностите и призванието си, със скромните си възможности или като утвърден майстор на танца. А Бог винаги оценява и възнаграждава таланта и труда.

Бел. автора: В статията са използвани материали от книгите: Луканов, П. „История на балета“, изд. 2000 г. и Шмид, Жан-Клод. „Смисълът на жестовете в средновековния Запад“, изд. 2000 г.

Майя ХИЛДЕГАРД

14 ИСТИНА
VERITAS
Брой 3-4 (1472-1473)
март-април 2013 г.

Вярата в милосърдната любов...

От стр. 11

обичаш Бог и близкия си), която остава завинаги - като изпълнение на всички добротетели (виж 1 Кор., 13, 13).

Съкли братя и сестри, в това постно време, когато се подгответе да честваме събитието на

Кръста и Възкресението, с кое то Божията любов изкупи света и осветли историята, пожелавам на всички да изживеете това безценно време, като съживите вашата вяра в Иисус Христос, за да влезете в Неговата изобилна любов към Отца и към всеки

брат и сестра, които срещаме в нашия живот. За това отправям моята молитва към Бог и същевременно призовавам над всеки от вас и над всяка общност Божия благослов!

По www.catholic-news.bg
(Със съкращения)

За теб

- Искаш ли дойдеш на кино с мен?
 - Какво искаш да гледаш?
 - Теб!
Хората имат значение, не нещата
 - Стига! Не ги понасям повече!

Всички в Рая затаили дъх. Никой не бил виждал Иисус толкова ядосан. А Самият Той изразявал с ясен глас божествения си яд.

- 33 години бях между хората, хиляди пъти им казвах, че делата са тези, които имат несравнено по-голямо значение от думите, и заради това бях разпънат на кръст. Обяснявах по всяка начин, че не многото думи и празните церемонии са тези, които определят моите последователи, а изпълнената любов. Но почти никой не го разбра! Говорят приказки на вята, пеят пропущени химни, участват в емоционални церемонии, а правят толкова малко!

- Какво мислиш да правиш?
 - попитал свенливо един ангел.
 - Ще им отнема думата - така, както това се случи на Захария, бащата на Иоан Кръс-

тител! - решил Иисус и отнел на всички християни способността да говорят.

И така, внезапно по целия свят между християните се възцарила голяма тишина. Първоначално те се учудили. Много от тях се втурнали към аптеките, за да си купят сиропи и хапчета срещу болки в гърлото; лечебните билки и медът се харчели като топъл хляб. После започнали да се притесняват, а най-накрая се уплашили. Как щели да се молят без думи? Великите богослови не можели вече да казват думата „трансубстанция“ (присъствието на Живия Иисус в тайнството Евхаристия - б.пр.), а проповедниците без изънчените думи и дълбоко смислените теми се чувствали безработни. Обикновените хора не можели дори да се карят, но онова, което било по-лошо от всичко, било, че не знаели как да изразят понятия като солидарност, утеша, подкрепа, съчувствие, общение...

След размишления достигнали до едно просто заключение: „Онова, което не можем да кажем, можем да го изра-

зим с дела!“ Много хора мислили по този начин. Великите майстори на словото станали спонтанни и откровени и се научили да се изразяват с поглед, с усмивка, с милувка и с жестове на служение. В университетите по богословие били открити столове и приюти за бедни и отчаяни. Също катехизисът се изпълнил с радост и игри. Много хора се засрамили, спомняйки си колко било лесно да се лъже с думи. На страниците на някои вестници започнали да излизат статии със заглавия като „Вижте колко се обичат!“

Все повече хора намирали тази вяра за много интересна, чувствайки се привлечени от атмосферата на нежност, мир, спокойствие и истински прием, която се усещала между последователите на Иисус. Когато след време Иисус им възвърнал способността да говорят, били почти огорчени. Във времето на голямата тишина успели да почувстват колко нежност се съдържала в християнската вяра...

„Деца мои, нека да се обичаме наистина, в делата! Не само на думи или с хубави послания!“ (Първо послание на свети Иоан 3, 16-18).

Подготвила
Маргирати ВАСИЛЕВА

Званията - знак на надежда, основаваща се на Вярата

От стр. 12

ността на учениците си, каквато е Църквата, като ни призовава да Го следваме. Този призив може да ни застигне във всеки момент. И днес още Иисус повтаря: „Дойди и върви след Мене“ (Мк. 10, 21). За да приемем тази покана, не трябва повече да избираме собствения си път. Да Го следваме, означава да потопим волята си във волята на Иисус, като му отдадем първенство, като Го поставим на първо място спрямо всичко, което е част от нашия живот: семейството, труда, личните интереси, самите нас. Това означава Той да поеме нашия собствен живот, да заживеем с Него в дълбока съкровеност, да влезем чрез Него в общение с Отец чрез Свети Дух, а следователно и с всички братя и сестри. Това жизнено общение с Иисус е привилегированото „място“, където имаме опит за надеждата и където ще се осъществи един свободен и пълноценен живот!

Свещеническите и духовните звания се раждат от опита на личната среща с Христос, от искренния и изпълнен с доверие диалог с Него, за да проникнем във волята му. Ето защо е необходимо да израснем в опита на вярата, разбрана като дълбинна връзка с Иисус, като вътрешно вслушване в Неговия глас, който отеква в нас. Този път, който ни прави способни да приемем Божия зов, може да доведе вътре в християнските общности, живеещи в интен-

тивния климат на вярата, до едно щедро свидетелство за причастността към Евангелието, до мисионерска страсть, в резултат на която се стига до себеотдаване заради Царството Божие, подкрепено от приемането на Светите дарове и по-специално на Евхаристията, както и чрез ревностен молитвен живот. Този, последният, „трябва да бъде, от една страна, търде личностен, да бъде сблъскъ на моето „аз“ с Бог, с Живия Бог. От друга страна, той винаги трябва да бъде съпроводен и просветлен от големите молитви на Църквата и светците, от литургичната молитва, на която Господ ни учи да се молим постоянно по правилен начин“ (Енциклика Spe salvi, 34).

Постоянната и дълбока молитва води до нарастване на вярата в християнската общност чрез винаги обновената очевидност, че Бог никога не изоставя Своя народ и Го поддържа, предизвиквайки специални звания към свещенически и монашески живот, които са знаци на надежда за света. Свещениците и монасите са всъщност призвани да се отдават по безусловен начин на Божия народ в любовно служение на Евангелието и на Църквата, служение на тази твърда надежда, която единствено може да ни даде откриването към Бог. Така чрез свидетелството на своята вяра и на своето апостолическо стремление те могат да предадат - най-вече на новите поколения - живия прилив, както и да отговорят щедро и усърдно на Христос, Който ги зове да Го следват отблизо. Когато един ученик на Иисус приеме Божествения зов, за да се посвети на свещеническо служение или на монашески живот, се проявя-

ва един от най-зрелите плодове на християнската общност, който позволява да гдедаме с особено доверие и надежда на бъдещето на Църквата и на нейната мисия за евангелизация. Винаги са необходими нови работници за проповядването на Евангелието, за служението на Евхаристията, за Тайнството на Изкуплението. Ето защо не липсват усърдни свещеници, които знаят да съпровождат младите, подобно на „спътници“, които им помагат да разпознаят по време на често трънливия и неясен път на живота, че Христос е Пътят и Истината, и Животът (срв. Йн. 14, 6); за да им предложат с евангелска смелост красотата на служението на Бог, на християнската общност, на братята! Свещеници, които разкриват плодотворността на ентузиазираната ангажираност, придават пълноценен смисъл на своето собствено съществуване, защото то се основава върху вярата в Този, Който по-напред ни възлюби (срв. 1 Йн. 4, 19). Бих желал на младите след толкова повърхностни и мимолетни предложения да съумеят да възпитат у себе си усет към ценностите, към високите цели, към радикалните избори, към служението за другите по стъпките на Иисус.

Скъпи младежи, не се бойте да Го следвате и да извървите трудните и смели пътища на любовта и на щедрата отданост! Така вие ще бъдете щастливи да служите, ще бъдете свидетели на тази радост, която светът не може да ви даде, ще бъдете живите пламъци на една безкрайна и вечна любов, ще се научите „да отговаряте на всекиму, който иска от вас сметка за вашата надежда“ (1 Петр. 3, 15).

„Нека всички почитат дяконите като Иисус Христос, а също и епископа, който е образ на Отца, и презвитерите като сенат на Бога и събрание на апостолите: без тях не може да се говори за Църква“ (SANCTUS IGNATIUS ANTIOCHENUS, Epistula ad Trallianos 3, 1: SC 10bis, 96 (Funk 1, 244).

Епископско ръкополагане - пълнота на тайнството Свещенство

1555 „Между различните служения, които се упражняват в Църквата още от ранни времена, първо място според свидетелството на Преданието заема службата на тези, които са поставени епископи и чието наследство, тръгващо още от самото начало, са кълновете на апостолското семе“ (CONCILII VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 20: AAS 57 (1965) 23).

1556 За да изпълняват възвишенната си мисия, „Апостолите бяха обогатени от Христос със специално изливане на Светия Дух, Който слезе над тях; те пък самите чрез възлагане на ръцете си предаваха на своите помощници дара на Светия Дух, дар, който се предава и до днес чрез епископското посвещение“ (CONCILII VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 21: AAS 57 (1965) 24).

1557 Вторият ватикански събор учи, че „чрез епископското ръкополагане - посвещение, се осъществява пълнотата на тайнството Свещенство, която литургичната практика на Църквата и гласът на Светите отци определят като върховно свещенство, [“Summa”] „върха“ на свещеното служение“ (CONCILII VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 21: AAS 57 (1965) 25).

1558 „Епископското ръкополагане едновременно със задължението да освещава налага на епископа също и задълженията да обучава и управлява... И наистина... чрез възлагането на ръцете и чрез думите на посвещението се дава благодатта на Светия Дух и се слага свещеният печат; така че епископите по един превъзходен и видим начин заемат мястото на самия Христос - Учител, Пастир и Първосвещеник, и действат в Негово лице“ [„in Eius persona agant“] (CONCILII VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 21: AAS 57 (1965) 25). „Така, чрез Светия Дух, Който им е даден, епископите стават истински и достоверни учители на вярата, върховни първосвещеници и пастири“ (CONCILII VATICANUM II, Decr. Christus Dominus, 2: AAS 58 (1966) 674).

1559 „Само по силата на свещенодейното посвещение и иерархическото общение с главата на колегията и нейните членове човек може да стане член на епископското тяло“ (CONCILII VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 22: AAS 57 (1965) 26). Характерът и колегиалната природа на епископския сан се проявяват между другото и в древния обичай на Църквата, която изиска при ръкополагане на нов епископ за посвещението да присъстват повече епископи (Вж. CONCILII VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 22: AAS 57 (1965) 26). За законното ръкополагане на един епископ днес се изиска специално посредничество на Римския епископ в качеството му на върховна видима връзка на общението на отделните Църкви в единната Църква и като гарант за тяхната свобода.

1560 Всеки епископ като наместник на Христос има пастирско задължение за отделната Църква, която му е поверена, но в същото време той носи колегиално с всички свои събрата в епископата грижата за всичките Църкви: „Макар всеки епископ да е пастир само на част от стадото, поверено на неговите грижи, качеството му на законен наследник на апостолите по божественото определение го прави солидарно отговорен за апостолската мисия на Църквата“ (PIUS XII, Litt. enc. Fidei donum: AAS 49 (1957) 237; вж. CONCILII VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 23: AAS 57 (1965) 27-28; ID., Decr. Christus Dominus. 4: AAS 58 (1966) 674-675; Ibid., 36: AAS 58 (1966) 692; Ibid., 37: AAS 58 (1966) 693; ID., Decr. Ad gentes, 5: AAS 58 (1966) 951-952; Ibid., 6: AAS 58 (1966) 952-953; Ibid., 38: AAS 58 (1966) 984-986).

1561 Сказаното дотук може да се обясни защо Евхаристията, отслужвана от епископа, има съвсем специално значение като израз на обединената около олтара Църква под председателството на този, който видимо представява Христос, Добрата пастир и Глава на Своята Църква (Вж. CONCILII VATICANUM II, Const. Sacrosanctum Concilium, 41: AAS 56 (1964) 111; ID., Const. dogm. Lumen gentium, 26: AAS 57 (1965) 31-32).

Ръкополагане на презвитерите - сътрудници на епископите

1562 „Христос, когото Отец бе осветил и изпратил на този свят, чрез апостолите Си направи Свои наследници, т.е. епископите, участници в Неговото освещение и Неговата мисия. На свой ред епископите законно предадоха в различни степени и на различни членове на Църквата задълженията на своята служба“ (CONCILII VATICANUM II, Const. dogm. Lumen gentium, 28: AAS 57 (1965) 33). „Тяхната служебна функция бе предадена на свещениците в подчинена степен: те са поставени презвитери, за да бъдат сътрудници на епископите в изпълнението на апостолската мисия, поверена им от Христос“ (CONCILII VATICANUM II, Decr. Presbyterorum ordinis, 2: AAS 58 (1966) 992).

Из „Катехизис на Католическата църква“

Майка на Доброта съвет

ИСТОРИЯТА

Традицията приписва въвеждането на Марииното обръщение Майко на Доброта съвет на папа Марко (336), на когото се дължи евангелизацията на територията на Джена-дзано (Италия). Докато изграждането на храм, посветен на Дева Мария - Майка на Доброта съвет, се приписва на папа Сикст III (432-440) и е свързано с факта, че от тези земи са идвали приходите, използвани за финансиране на изграждането на базиликата „Санта Мария Маджоре“ в Рим.

Храмът и енорията „Майка на Доброта съвет“ поради интересите на принц Пиеро Джордано Колона с акт от 27 декември 1356 г. са поверени на монасите отшелници августици.

На 25 април 1467 г., на празника на свети Марко, светец - покровител на Джена-дзано, на една от стените на храма е открита живопис, изобразяваща Дева Мария с бебето Исус, покрита с вар. Образът скоро става обект на голяма народна набожност и се разпространяват легенди, че е бил пренесен от Шкодра от ангели, за да го предпазят от турците, нахлуващи в Албания.

От наименованието на храма иконата взема името Майка на Доброта съвет. По инициатива на августиците монаси - особено през XVIII век - изображението и култът към Майката на Доброта съвет се разпространяват в цяла Европа.

През вековете папите са поддържали и насырчавали почитта към Дева Мария на Доброта съвет. Папа Климент XII, произхождащ от семейство с албански произход, предоставя пълно о прощение на тези, които са посетили светилището в Джена-дзано за патронния празник - 25 април, годишнината от появяването на образа, или в осемте следващи дни; папа Пий VI през 1777 г. съставя служба за празника на Майката на Доброта съвет.

Култът към Майката на Доброта съвет има голям тласък по време на папа Лъв XIII (който произхожда от Карпинето Романо, недалеч от Джена-дзано, и има за изповедник монах августинец). През 1884 г. папата одобрява нова служба за празника, а през 1893 г. одобрява и белия нарамник на Майката на Доброта съвет, допълнен с индулгенция. На 17 март 1903 г. той издига светилището на Джена-дзано в ранг на малка базилика. По воля на папата със заповед от 22 април 1903 г. към литаниите от Лорето е добавено призоваващето „Майко на Доброта съвет - моли се за нас“.

На 13 юни 2012 г. Конгрегацията за богослужението и дисциплината на тайнствата по дадените и права от папа Бенедикт XVI провъзгласи Майката на Доброта съвет за патрон на Джена-дзано. На 8 септември 2012 г. на Девата на Доброта съвет са предадени ключовете на Джена-дзано, като същия ден градът е обявен

вен за Civitas Mariana (град на Мария).

ЯВЛЕНИЕТО

В Джена-дзано на мястото, където днес се намира светилището на „Майка на Доброта съвет“, е съществувала стара черква от X век. През 1356 г. черквата е поверена на августиците. От нотариалния акт е ясно, че това е енорийска черква с името „Света Мария на Доброта съвет“. През втората половина на XV в. една вдовица, августишка от трети ред, на име Петруча, дава всички свои средства, за да се разшири и обнови отдавна порушената стара черква. Но парите не стигат за приключване на проекта. Работата е спряна и населението със сарказъм се подиграва на святата вдовица за провала на нейното начинание. Но Петруча спокойно им казва: „Деца мои, не се притеснявайте, защото преди да умра (а тя била вече доста възрастна), Светата Дева и свети Августин ще завършат тази черква.“

Не минала и година от думите й, през 1467 г., на 25 април, празника на свети Марко, по време на вечерната на стена на черквата тайнствено се появява едно изображение на Благената Дева. Учудването на хората е голямо не само заради чудното събитие, а и заради многото чудеса и благодати, с които Благената Дева се проявила чрез своята красива икона. Многобройните чудни проявления наложили нотариусът на градчето да ги записва в специален регистър (Кодекс на чудесата).

От 27 април до 14 август са удостоверени 161 чудеса. Притокът на хора от съседни селища и от цяла Италия, дошли да се молят на Светия образ, е огромен. Папа Павел II (1464-1471) пожелава да се информира за случилото се и изпраща в Джена-дзано като наблюдатели двама епископи: Гаучерио - епископ на Гап, и Никола - епископ на Фарен.

Според една древна и утвърдена традиция образът, донесен в Джена-дзано от ръцете на ангели и следван от

две поклонници на име Де Джиорджи и Де Склавис, идва от черквата в Скутари (Албания), където бил почитан. И днес тази традиция, която се предава от поколение на поколение, е много жива сред албанците, които като поклонници на светилището призовават Богородица като „Албанската Дева“.

МОЛИТВА КЪМ ДЕВА МАРИЯ НА ДОБРОТА СЪВЕТ
O, преславна Дева Марийо, избрана от Вечния съвет да бъдеш Майка на Въплътеното слово, Ковчеже на Божите благодати и Защитница на грешниците, аз, най-недостойният от твоите слуги, прибягвам до теб, така че да благоволиш да бъдеш мой водач и съветник в тази долина на сълзи. Придобий чрез скъпоценната кръв на твоя Божествен син прошка за моите грехове, спасение на душата ми и необходимите средства, за да ги придобия. Придобий за Светата църква победа над враговете и разпространение на царството Исус Христово на земята.

Амин!

и-в

16 ИСТИНА
VERITAS
Брой 3-4 (1472-1473)
март-април 2013 г.

Египет

Учреден е Съвет на Християнските църкви

Висши представители на петте християнски вероизповедания, присъстващи в Египет, учредиха Съвет на Християнските църкви на среща в коптската православна катедрала „Свети Марко“ в Кайро. Всяка Църква е била представена от петчленна делегация, а сред присъстващите на учредяването са били православният коптски патриарх Тавадрос II, католическият патриарх на коптите Ибрахим Сидрак и Александрийският православен патриарх Теодорос II. „Новоучреденият съвет има за цел да продължи икуменическия процес, да изразява обща позиция

в диалога и съжителството между християните и осъществяването на социални и културни инициативи“, заяви пред агенция Фидес монс. Кирилос, епископ на католиците копти в Асиут. Епископът поясни, че новият съвет „няма да има политически профил и няма да упражнява обвързваща власт във вътрешността на отделните Църкви“. Според епископ Кирилос новият орган потвърждава „икуменическата чувствителност“ на новия православен коптски патриарх Тавадрос, избран през миналия ноември.

Судански свещеник с отличие на ООН за мир

обогатяване между враждуващи доскоро общини“. Наградата на ООН е посветена на бразилския дипломат Серджо Виейра де Мело, убит през 2003 г. при атентат в Багдад, където е изпратен като специален пратеник на ООН. Високото отличие се присъждада на личности, които се отличават със своите качества за постигането на диалог между враждуващи групи или общини. Монсензор Табан е убеден поддръжник на независимостта на Южен Судан от Хартум, провъзгласена през 2011 г.

В американски град забраниха антиислямските реклами, но разрешиха антихристиянските

Двойните стандарти в антирелигиозната реклама в обществения транспорт в Детройт станаха причина за ожесточени дебати. Организацията Detroit's Suburban Mobility Authority for Regional Transportation (SMART), която стопанисва обществения транспорт, забрани на асоциацията American Freedom Defense Initiative (AFDI) да постави антиислямска реклама. В същото време билбордовете на антихристиянската атеистична организация Detroit Coalition for Reason (DCOR) бяха поставени без ограничения.

Интересно е да се отбележи, че билбордовете с антиислямска реклама се отличават от антихристиянските само с една дума. AFDI заменя „Мохамед“ с „Бог“. Всичко друго е едно и също.

„Вие не вярвате в Бог? Не сте сами“ - гласи атеистичната пропаганда. „Вие не вярвате в Мохамед? Не сте сами“ - пишат от AFDI. Очевидно съдството е преднамерено. SMART смята, че антиислямската кампания е „осърбителна“, но не мисли така по отношение на антихристиянската.

По Catholic-news

Кметицата на Витлеем е католичка

„Ние загубихме нашата страна от израелската оккупация. Имаме нужда от собствена независима държава. Началото е сложено с приемането на Палестина като наблюдател в ООН. Тук живеем палестинци и християни. В една независима Палестина ние ще сме също независими християни. Имам желание да направим Витлеем образцов рожден град на нашия Господ Иисус Христос. Молим Бог да ни помогне!“

Петър КОЧУМОВ